

డిటెక్టివ్

[నాటకం]

రచన :

శరదీందు బెనర్జీ

అనువాదం :

చక్రపాణి

యువబుక్ డిపో

ఆచారప్పన్ వీధి :: గవర్నరుపేట

మద్రాసు :: బెజవాడ

యువ ప్రచురణ
ప్రథమ ముద్రణ

ఓ. యన్. కె. ప్రెస్,
37, ఆచారప్పన్ వీధి, మద్రాసు.

3

20/1/4

ది దే వే ప్ర

పాత్రలు

అనంతం	డిబెక్టివు, జమీందారు
గోవిందు	జమీందారు గుమాస్తా
గోపాలయ్య	మీరా తండ్రి
మీరా	గోపాలయ్య కూతురు
నళిని	మీరా సఖి

మీరా పెంపుడు తల్లిదండ్రులు, అనంతం తల్లి, అక్కవ్వైరాలు.

ప్రస్తావన

[చక్కగా అలంకరించిన గ్రూయింగ్ రూం. సాయంత్రం నాలుగు గంటలు. తెరిచిన కిటికీలోనించి గ్రామం కనిపిస్తూ ఉంటుంది. ఆ ఊరి జమీందారూ, ఈ ఇంటి యజమానీ అయిన ఆనంతచౌధరి, సోఫాలో వోరగా ఆనుకుని వనస్సంతా లగ్నంచేసి డిటెక్టును నడల చదువుతూ వుంటాడు. మధ్యమధ్య గుప్పట బేగబట్టతూ వుంటాడు. అందగాడు; ఇరవై అయిదు సంవత్సరాల ప్రాయం; మీసాలు గొరిగాడు. నోట్లో ఆరిపోయిన పైపు. ఆగడిలో ఇంకో మూలను పక్కపక్కనే కూచుని అతని కిల్లి విమల, అక్క రమ మెల్లగా మాట్లాడుకుంటూ వుంటారు. రమ ఏవో కుట్టుతూ వుంటుంది.]

రమ:- ఇకనైనా అనంతుకు పెళ్ళిచెయ్యి అమ్మా! యం. ఏ. ప్యాస య్యాడు, పాతికేళ్ళు వచ్చినై—ఇంకా అగటమెందుకూ? మన ఇక్కలో అంత పెద్దవాడికి పెళ్ళిచెయ్యకుండా వుంచటం బాగుండదు. లోకులు నానా విధాల చెప్పుకుంటారు. మావారుకూడా జమీందారు కుర్రవాడికి అంత ఈడుదాకా పెళ్ళిచేయకండా ఊరుకోటం బాగుండదన్నారు.

విమల:- నాకు తెలియదటే అసంగతి! తెలిసిమాత్రం ఏమి చేసేది? వాడొక పెరిరకం! పెళ్ళిసంగతి తెస్తేచాలు శివం ఎక్కినట్టు లేస్తాడు. ఎరుగుదువుగా వాడిని!

రమ:- ఏమిచేమిటి! పెళ్ళిచేసుకోక ఏంచేస్తానంటాడు?

విమల:- ఏమిటో నా తలకాయ. వాడు చెప్పేదానికి తలా తోకా వుండదు. వాడి కిజీవితంలో ఎన్నో పనులున్నయట, ఉత్త పెళ్ళిచేసుకో వటమే కాదట! నాకేమీ తెలియదమ్మా, వాడి పనులేవిటో! చదువుకోవా లన్నాడు, చదువుకోమన్నాను. చదువుకున్నాడుకదా, లక్షణంగా పెళ్ళి చేసుకుని పెద్దలు ఇచ్చిపోయిన అస్తి చూసుకోకూడదూ? అదేమిలేదు—

పనులట, పనులు! ఎప్పుడూ ఏదో పుస్తకాలు చదువుతూ వుంటాడు. నా తలకాయ—

రమ:- అవి డి టె క్టి వు నవలలు—అంతా ఖాసీకోరులూ, దొంగలూ, దోపిడిగాళ్ళూ వుంటారు అందులో. ఈ మధ్య తెలుగులోకూడా వచ్చినై, అవి నాకేమీ బాగుండవు.

విమల:- అట్లాగటే! మరి అందులో పెళ్ళి చేసుకోవద్దని రాసివుంటదా?

రమ:- ఉహూ! కాని అవి ఎక్కువగా చదివితే ఊహలు జాస్తి అవుతై, అన్నిటినీ సందేహిస్తూ వుంటారు.

అనంతం:- (తనలో తను ఉత్తేజితుడై) ఖబడ్డార్! ఒక్క అడుగు ముందుకు వేశావంటే—

విమల:- అదుగో! వాడిలోవాడు ఎలా వాగుకుంటున్నాడో చూడు ఏమే, చివరికు వాడికి పిచ్చి ఎక్కుతుందేమిటే?

రమ:- ఫం వాలేదమ్మా! పుస్తకాలు చదివినంతమాత్రాన పిచ్చెక్కుతుందా? మన అసంకృత కౌంచెం పైత్యపు శరీరం వాడు. చిన్నచిన్నవాటికే ఉత్తేజితుడౌతాడు. అదీకాక కుర్రతనం. పెళ్ళిచేసివేస్తే అన్నీవదులుతై.

విమల:- నేను కాదంటున్నానా? విరాజపురం జమీందారు తన కూతురు నిస్తానని వెంటపడుతున్నాడు. కాని మనవాడు వొప్పుకుంటేకదా!

రమ:- నాకు తెలిసికూడా ఒకపిల్ల ఉందమ్మా! చక్కని చుక్క, ఒడ్డు పొడుగుకూడా ఉంది. పద్మానుగేశు ఉన్నవన్నాకూడా అంతా నమ్ముతారు. మా తోడుకోడలికి చుట్టమే.

అనంతం:- (ఒక్కమాటుగా సోఫానించి ఎగిరి) ఖబడ్డార్, అక్కయ్యా! Hands Up.

రమ:- అదేమిటోయ్ మళ్ళీ?

అనంతం:- ఏమిలేదు. ముందు చేతులెత్తి తలమీదపెట్టుకో, లేక పోతే పేల్చిపారేస్తాను.

(పైపు పిప్పలులాగా పట్టుకుంటాడు.)

రమ:- పిచ్చివేషాలు వెయ్యమోకు అనంత!

అనంతం:- పిచ్చివేషాలుకాదు, ముందు చేతులెత్తి తలమీద పెట్టుకో, లేకపోతే ప్రాణాలు దక్కవు : వన్—టు—

రమ:- చాలుబాబూ: నీ యాతన పడలేకుండా ఉన్నాను. (చేతులు తల మీద పెట్టుకుని) చాలా?

అనంతం:- ఈ మాటు నిజంచెప్పు. మీరు పన్నే కుట్రఏమిటి?

రమ:- కుట్రఏమిటి? నీకు పెళ్ళిచేయాలని ఆలోచిస్తున్నాము. పెళ్ళి చెయ్యకపోతే నీకు విజంగా పిచ్చిఎక్కుతుంది.

అనంతం:- పెళ్ళా: (నవ్వుతూ) అయితే ఇక చేతులు దించుకో, సరేగాని అక్కయ్యా: నీవు ఇంతవరకు డిటెక్టివు పెళ్ళిచేసుకోవటం ఎక్కడై నా చూశావా? ఈ ప్రపంచంలో గొప్ప డిటెక్టివు ఎవడూ పెళ్ళి చేసుకోలేదు. అంతా బ్రహ్మచారులే.

రమ:- సరే, వాళ్ళ నల్లాగే ఉండనివ్వ! నువ్వు డిటెక్టివు కావుగా- ఎందుకు పెళ్ళి చేసుకోవా?

అనంతం:- నేను డిటెక్టివును కానా? అక్కయ్యా, నీకు తెలీదు గాని, నాలాంటి డిటెక్టివు భూప్రపంచంలోలేడు: చెప్పమంటావా, ఇవ్వాలి నువ్వు ఏం భోంచేశావో?—అయితే దిను—పంకాయ పచ్చడి, మునక్కాడల చారు, పప్పు ధవళం.

రమ:- చాలు, చాలు! చాలా కష్టపడ్డావు, ఇవ్వాలి ఇవన్నీ నువ్వు తిన్నవేగా!

అనంతం:- అయితే ఉండు. నువ్వు తలకు ఏ చమురు రాచుకున్నదీ చెప్పుతాను. (తల వాసనదూసి) రీటా! చెప్పుకో, సరేనా?.... (తల్లితో) అదికాదమ్మా! నేను ఈ పనే చేద్దామని నిశ్చయించుకున్నాను.

విమల:- ఏ పనీ?

అనంతం:- నేను డిటెక్టివ్ అవుతాను. మద్రాసుపోయి ఆఫీసు పెడతాను—అనంత దుర్దశాలయం! ఎంత బాగుందీపేరు! చిక్కుల్లో పడ్డవాళ్ళు పేలమంది నాదగ్గరికి వస్తారు. సొత్తు పోగొట్టుకున్నవాళ్ళూ,

పిల్లల్ని పోగొట్టుకున్నవాళ్ళూ ! వాళ్ళ సొత్తులు వాళ్ళకిప్పిస్తాను. ఏమనుకున్నారు, ఎవడికి ఏ ఆపదవచ్చినా అనంతం దగ్గరికి పరుగెత్తుకురావలసిందే!

రమ:- (నొసలు బాగుకుని) ఖర్మ ! ఇంతచదువూ చదివి ఆఖరి కీపని చేస్తావా ? అంతానవ్వరూ !

అనంత:- (కళ్లు ఉరుముతూ) నవ్వుతారా ? నవ్వుచునూ — గుండె ఎవరికుందో ? (గిరున తిరిగి) గోవింద్, గోవింద్ !

(గోవింద్ వస్తాడు. ఈ ఇంటిగుమాస్తా, 40 ఏళ్ళు ఉంటే, అనంతానికి ఇష్టమూ అనుచుండూ.)

గో:- ఏం బాబూ !

అ:- (రెప్పవాల్చుకండా వాడివంకచూసి) గోవింద్ ! నేను డిబెక్టివ్ కాబోతున్నాను—నీకు నవ్వువస్తోందా ?

గో:- చిత్తం. రావటంలేదు.

అ:- మానవుల కష్టాలను తొలగించడమే డిబెక్టివులపని. బుద్ధుడూ, ఏసుక్రీస్తుకూడా ఈపనే చేశారు. నేనుకూడా వారిలాగానే చేయబోతున్నాను. తెలిసిందా ?

గో:- చిత్తం. తెలిసింది.

అ:- నవ్వురావటం లేదా ?

గో:- (తలతిప్పతూ) చిత్తం. లేదు.

అ:- అయితే పో. (గోవిందు వెళ్లిన తర్వాత అక్కో) చూశావా అక్కయ్యా !

రమ:- నీ ఇష్టమొచ్చింది చేసుకోబాబూ ! నేను నీతోపాటు పిచ్చి వాగుడువాగలేను. (లేవబోతుంది.)

అ:- ఉహూ, ఉహూ, కూచో ! సుషీ చొక్కా ఎవరికి కుట్టు తున్నావో చెప్పేదా ? ఒక్క సెకండులో చెప్తాను—Deduction—తెలిసిందా Deduction !

రమ:- అయితే చెప్పు !

అను:- (కొంచెంసేపు కళ్ళుమూసుకుని ఆలోచించి, నెత్తిబాదుకుని) బావయ్యకోసం ! అవునా ?

రమ:- (నగంకుట్టిన ఎర్రప్రాకు బయటికితీసి) భలే చెప్పావు ! మీ బావయ్యకు ఎర్రప్రాకులు వేసుకునే ఈడే ! (నవ్వుతుంది)

అను:- (అశ్చర్యంతో) ఆఁ ! అది ప్రాకా ? అందుకనే మనసు ఎడా పెడా లాగింది. అయితే ఈమాట చెప్తాను—

రమ:- చాలు ! ఇక చెప్పనక్కర్లేదు. (మోటారుకారు చప్పుడు) ఎవరో వచ్చినట్లు ఉంది. లోపలికి పోదాం పద అమ్మా !

అను:- ఆగు. పోనక్కర్లేదు—ఎవరువచ్చిందీ నేను కారుశబ్దం వినే చెప్పతాను. (కళ్ళుమూసుకుని తనలో తాను) ఎనిమిది సెలెండర్లు బండి—ఒక సెలెండరు బాగా పనిచేయటంలేదు—నికిల్ ప్లేటెడ్ హారన్—తెలిసింది. అక్కయ్యా ! బావ నిన్నుచూడడానికి వచ్చాడు.

(ఒక ముసలేఅళను వస్తాడు. అతని వెనక గోవింద)

అనంతం:- (కళ్ళుమూసుకునే) రండి, బావగారూ !

రమ:- (గాభరాగాలేచి, అనంతాన్ని నెట్టతూ) ఊరుకో, దద్దమ్మా ! కళ్ళుతెరిచిచూడు—రండి మామయ్యగారూ !

(వచ్చినఅయనకు సమస్కరిస్తుంది. విమల వెళ్ళేపోతుంది.)

అనంతం:- (కళ్ళుతెరిచి) అలాగా ! బావగారు కారే—గోపాలయ్యగారు ! హ్లా, హ్లా, హ్లా ! చాలా పొరపాటయింది. అందుకనే మనస్సు ఎడాపెడా లాగింది ! సరే, ఏదో జరిగిపోయింది. గోపాలయ్యగారు విరాజపురం జమీందారూ, బావగారు రాజపురం జమీందారు. కొంచెంలోనే తప్పిపోయింది—కూచోండి మామగారూ !

(నమస్కారం చేస్తాడు. ఆయన కూచంటాడు)

రమ:- ఎన్నాళ్ళయినాక మళ్ళీ మామయ్యను చూడటం. వంటో కులాసాయేగా మామయ్యా ! అత్తయ్య క్షేమమేనా ?

గోపాలయ్య:- ఏమి జేమం? నే నేదో విధంగా లేచి తిరుగుతున్నాను గాని మీ అత్తయ్య మంచం పట్టింది. వాంట్లో ఓపిక వున్నంతకాలం ఏనాటికైనా రాకపోతుందా అని గుండె దైర్యంతోవుంది. ఇప్పుడు బొత్తిగా ఆశ వదులుకుంది.

రమ:- (నిట్టూర్చి) నిజమే! ఎంతకాలమని వుంటుంది. దైర్యం?

(కాసేపు అంతా నిశ్శబ్దంగా వుంటారు)

గోపా:- అనంతం యం. ఏ. పాసయాడని కొద్దిరోజుల క్రిందటే విన్నాను. నువ్వుకూడా అత్తవారింటినించి ఇక్కడికి వచ్చావని తెలిసింది. అందుకనే ఒకమాట చూసిపోదామని వచ్చాను. ఇద్దాళ బావ బ్రతికి వున్నట్టయితే ఎంత సంతోషించేవాడు—ఎన్ని ఉత్సవాలు చేయించేవాడు. సరేగాని నాయన చనిపోయి పదేళ్ళుకాలేదా?

రమ:- పన్నెండేళ్ళు.

గోపా:- కావచ్చు! మొదట మా అమ్మాయి తప్పిపోవటం. ఆ తర్వాత రెండేళ్ళ కనుకుంటాను, బావయ్య పోయింది. ఈ ప్రపంచంలో నాకు ఆయన ఒక్కడే ప్రాణస్నేహితుడు. అందుకనే భగవంతుడు నా ఒక్కొక్క బంధనాన్నే తెగ్గోసివేస్తున్నాడు. నాకు ప్రపంచంమీద విరక్తి కలిగింది. ఏపని చేద్దామన్నా—

(ఆయన గొంతులో నిరాశ కనపడుతుంది)

రమ:- మాయ జాడా ఏమీ తెలియలేదా?

గోపా:- లేదు తల్లీ! చచ్చిపోయిన సంగతైనా తెలిస్తే నాకు కొంత ఉపశాంతి కలిగేది!

రమ:- అదేమిటి మామయ్యా! మాయ తప్పకుండా బ్రతికివుంటుంది.

గోపా:- అదే, నమ్మకం కుదరకుండావుంది తల్లీ! ఒకవేళ బ్రతికి వుంటే ఏ స్థితిలోవుందో తండ్రినై తలుచుకోటానికే భయపడుతున్నాను. అంతకంటే ఆపిల్ల చచ్చిపోవటమే ఉత్తమం.

రమ:- (వెల్లగా) భగవంతు డలా చేస్తాడా?

గోపా:- ఆసంగతే అప్పుడప్పు డనుకుంటాను. నాకు తెలిసి నేనే పాపకార్యం చేయలేదు—అలాంటప్పుడు భగవంతుడు నా కిలాంటి శాస్తి ఎందుకు చేస్తాడు? వెతికించటంలో కూడా లోపం చేయలేదు. నా పిల్లను తెచ్చి వప్పగించినవారికి 20 వేల రూపాయలు ఇస్తానని ప్రకటించాను. కాని, ఏమీ లాభం లేకపోయింది. (కొంచెంసేపు ఊరుకుని, లేచి)

ఐతే వస్తానమ్మా. మీరు సౌఖ్యంగా వుండటంచూసి చాలా ఆనందించాను. అమ్మకు నా సమస్యారాలు చెప్పు.

(నేపథ్యాన్ని ఉద్దేశించి నమస్కరిస్తాడు)

అనంతం: సీపట్ల నా కర్తవ్యాన్ని ఏమీ నెరవేర్చలేకపోయాను, బాబూ! నేను నా గొడవలోనే వుండిపోయాను. నువ్వు బాగా చదువు కున్నావు; తెలివిగలవాడి వనిపించుకున్నావు. ఇక నాయన ఇచ్చిన జమీం దారీ చూసుకుంటూ ప్రజలను కాపాడుతూవుండు. నా సహాయమేదైనా కావలీస్తే ఎప్పుడూ సిద్ధంగావుంటాను. ఒక్కటి జ్ఞాపకం పెట్టుకో, మీ నాయనకూ, నాకూ ఏమీ తేడలేదు. మే మిద్దరమూ అంత మిత్రులం. నాకు పిల్ల తెవ్వరూలేరు. పిల్లవైనా, పిల్లవాడివైనా నువ్వే, చిరంజీవివి కమ్మని ఆశీర్వాదిస్తున్నాను. (వెళ్ళబోతాడు)

అనంతం:- మామగారూ! కొంచెం ఆగండి. మీతో రెండుమూటలు మాట్లాడాలి.

గోపా:- (కూచుని) మంచిది. కానివ్వు.

అనంతం:- (కొంచెం ఆవేశంగా) మామగారూ! మీ మూటలు వింటుంటే నాలో ఒక గొప్పప్రేరణ కలిగింది. నేను మీ అమ్మాయి మాయను ఎలాగైనా సరే వెదకి మీకు వప్పగిస్తాను.

గోపా:- (కొంచెంసేపు ఆశ్చర్యంతో చూసి) అనంతం: నువ్వు నీ వంశంపేరు విలబెట్టగలవు నాయనా! కాని, నేను ఈ విషయంలో ఎంతో ప్రయత్నించాను. నావల్ల ఏమీకాలేదు. నువ్వేంచేస్తావో: అయినా కుర్ర వాడివి—ఉత్సాహం వున్నవాడివీ....

అనంతం:- తప్పక మీకు వప్పగిస్తాను. మీకు తెలియదేమో—నేను డి టె క్టి వును కావాలని శపథం చేసుకున్నాను. చూడండి, మీ అమ్మాయిని మూడునెలల్లో తీసుకొచ్చి వప్పగించలేకపోతే నా జమీందారీ వొదులుకుంటాను.

గోపా:- అనంతం ! ఎందుకోయ్, అంతప్రతిజ్ఞ.—

అనంతం:- మరి ఏమనుకున్నారు ? అనంతం మాట అంటేనే అంత ! రాసి ఉంచుకోండి కావాలంటే—మూడుమాసాలు ?

గోపా:- అనంతం ! నీమాటవల్ల నాకు కొంచెం ఆశ కలుగుతోంది.

అనంతం:- తప్పకుండా కలుగుతుంది ! చూసుకోండి, నామాట చెల్లించి తీరుతాను.

గోపా:- నాయనా అనంతం !

(అనం.దాక్షిణ్యాలతో ఆయన గొంతు గద్దవవపుతుంది. రనుకూడా కళ్ళు తుడుచుకుంటుంది,)

అనంతం:- ఏడ్చి లాభంలేదు. నేను డి టె క్టి వును. మీరు నా క్లయింట్లు, స్ట్రీక్ట్లీ బిజినెస్. ఇందులో ఏడుపుకు చోటులేదు. అక్కయ్యా ! నువ్వు కూడా ఊరుకో.

గోపా:- రమా ! పీడివల్ల అపుతుందంటావా ?

రమ:- ఎందుకుకాదు మామయ్యా ! (గర్వంగా) అనంతం ఇంతవరకెప్పుడూ ఫెయిల్ కాలేదు.

గోపా:- అనంతం ! ఇక నీకేమిచెప్పేది ! మా అమ్మాయిని గనక వప్పగిస్తే నా ఆస్తి అంతా నీదే !

అనంతం:- అలా లాభంలేదు. బిజినెస్ ఈజ్ బిజినెస్ ! జోన్ల వేలకి పైన నాకొక్క దమ్మడీ అక్కర్లేదు !—సరే, ఇక అసలువిషయాని కొద్దాము. మాయ తప్పిపోయినప్పుడు నేను చాలా చిన్నవాణ్ణి. నాకు ఆ వివరా అంతగుర్తులేవు. మీరు అవి మొదటినించి వివరంగాచెప్పండి.

(నోట్ బుక్, పెన్సిల్ తీస్తాడు. గోపాశం ఒకమాటు బుర్ర తడవుకొని మెల్లగా చెప్పతాడు.)

గోపా:- చెప్పటాని కింకేముంది? విషయం చాలా క్లుప్తమైంది. నేనూ, మా ఆవిడా, మాయా చుహాలయఅమావాశ్యకు సముద్రస్నానానికి వెళ్ళాము—

అనంతం:- ఆగండి. ఎన్నాళ్ళక్రితం?

గోపా:- పద్దాసుగే క్కయింది.

అనంతం:- అయితే దానివయస్సు పద్దాసుగూ, నాలుగూ పద్దెనిమిది అన్నమాట.

గో:- ఆ, బ్రతికిఉంటే.

అనంతం:- నమ్మకర్కగా బ్రతికి ఉంది. ఆ తర్వాత చెప్పండి.

గోపా:- బండిఎక్కి సముద్రానికి పోయన్నాము. బండిలో బంబ్రో తులుకూడా ఉన్నారు. బండిలో నేనూ, మీ అత్తా, మాయా. మాయ వొంటిని సగలున్నై! సముద్రపు వొడ్డున చాలాజనం ఉంది. పత్తికి కూడా జాస్తిగా ఉంది. బండి ఆపాము. ఈ మధ్యలో ఎవడో గుంపురోనుంచి వచ్చి మాయను వాళ్ళమ్మచేతుల్లోనించి లాక్కుని మాయమైపోయాడు. మీ అత్తయ్య కెవ్వన అరిచింది. నౌకర్లు బండి మీదినించి దూకారు. పోలీసు లొచ్చారు. వాలంటీర్లు వచ్చారు. అంతా కలిసివెదికినా గొరకనేలేదు. (కొంచెంకేపు మెదలకండా ఊరుకుని) ఆ తర్వాత ఎన్నిప్రయత్నాలుచేశాను ఆ పిల్లకోసం! మంచినీళ్ళలాగా డబ్బు ఖర్చుపెట్టాను. కాకిద్వారా కయిరొచ్చినా పరుగెత్తుకుపోయాను, మన అమ్మాయేనేమో చూద్దామని—కాని—(తల తిప్పుతాడు.)

అనంతం:- సరే, పీటికికూడా సమాధానంచెప్పండి. మాయ అంద మైనదా, కాదా?

గోపా:- చాలా చక్కనిది. లక్ష్మీలాగా ఉంటుంది.

అనంతం:- (వ్రాసుకుని) సరే, ఆమె వొంటిమీద పుట్టుమచ్చలుగానీ, ఇంకేమైనా గుర్తులుగానీ వున్నాయా?

గోపా:- మచ్చలా : ఆ ఉన్నది. ఎడంపాదంమీద పావలాపెడల్పు ఎర్రటి మచ్చ ఒకటున్నది, కుంకంబొట్టులాగా.

అనంతం:- (రాసుకుని) చాలు. ఇక మీరునిచ్చితంగా ఇంటికి వెళ్ళండి. నేను రేపే పట్నం పోతున్నాను. అతర్వాత మూడు మాసాల్లో మీ అమ్మాయి మీ ఇంటికి వస్తుంది.

గోపా:- ఆ పనిచేస్తే నాయనా, నాకున్నదంతా నీదే—

అనంతం:- చాలు, చాలు : ఆ మాటలతో లాభంలేదు. ఇరవై వేలు చాలు. బిజినెస్ ! ఐతే మామయ్యగారూ మీరు వెళ్ళండి. నేను ఈలోపల ప్లాన్ ఆఫ్ కాంపైన్ వేసుకోవాలి.

(గోపాళం వెళ్ళాడు. రమకూడా వెంట వెళ్ళుతుంది.)

అనంతం:- (కనుమలు దిగించుకుని కాసేపు గంభీరంగా వుండి) నాకొక అసిస్టెంట్ కావాలి. ప్రతి డిటెక్టివుకూ ఒక వినాయకు డుంటాడు. అతని గొప్ప తనమంతా వ్రాయటానికి. నా వినాయకు డెవరూ?— దొరికాడు, దొరికాడు ! గోవింద్ ! గోవింద్ !

(గోవింద్ వస్తాడు)

గోవింద్:- చిత్తం, జాబయ్య ! విరాజపురం జమీందారుగారు చిటికెల మీద వెళ్ళిపోయారు.

అనంతం:- మంచిపనిచేశాడు. సరేగాని, నువ్వు నా వినాయకుడివి.

గోవింద్:- (అర్థంకాక) చిత్తం, చిటికెలమీద—

అనంతం:- రేపు నువ్వు నావెంట మద్రాసు వస్తున్నావు. అక్కడ మనం పెద్ద ఆఫీసు పెట్టాలి, 'అనంత దుర్దశాలయం' నేను షెర్లాక్ హోమ్సుని, నువ్వు నా వాట్సన్ వి. తెలిసిందా ?

గోవింద్:- చిత్తం. చిటికెలమీద.—నేనేమి అవుతానూ ?

అనంతం:- వాట్సన్ ! రా, నీకు తెలియజెప్పుతాను.

ప్రథమాంక

ఒకటో దృశ్యం

(మద్రాసులో ఒక, కాపురముండే ఇల్లు. ఇల్లు చిన్న బ్రాహ్మకుటుంబాలు వుంటున్నై. వారికి దోవ మధిరెండు కుటుంబాలలోవుండే పిల్లలు మీరా, నళినుల మీరా గది. గదిలో సామాను అంత ఖరీదుగలదికాదు! ర్చటంలో మాత్రం నిపుణత కనిపిస్తున్నది. మీరా పాకలో ప్రకటనలు చదువుతోంది. నళిని చాలా ఉదాసీన టేబిలు హోమ్మోనియం వాయిస్తూ పాట పాడుతోంది. నే. సాయంత్రం మూడున్నర గంటలు.)

పాట

చీకటి ! దీనుల పాలిటి బాంధవి చీకటి !

మదమణచుమా అరుణ కిరణాల ముదమార !

మీరా:- (ప్రతికనించి ముఖం పైకెత్తి) ఏమిటే నువ్వు పాడేపాట— నాకుమాత్రం చండాళంగా వుంది. చీకటి ! ఉత్త చీకటి ! నీ ఉద్దేశంనువ్వు చాలా దుఃఖపడుతున్నావని చూకు తెలపాలనేగా ! ఇదంతా నీ పోజు !

నళిని:- (ఉదాసీనంగా ముఖం తిప్పుకుని) పోజా ! మీరా ! నువ్వు కూడా ఈమాటన్నావా ? నా మనోవ్యధ నీకుకూడా అర్థం కాలేదా !

మీరా:- ఏమిటి నీ వ్యధ ? కాస్త చెప్పు ?

నళిని:- వ్యధ చెప్పితే అర్థమవుతుందా ? పాటలో దాని స్పర్శ వుంటుంది. నిట్టూర్పుల్లో అది వ్యక్తమవుతుంది. ఈ ప్రపంచంలో వ్యధ తప్ప ఇంకేముంది ? కొంచెం ఆలోచించిచూడు ! నే నెవర్ని ? ఎక్కడ నించి వచ్చాను ? రెణ్ణాలయినాక మళ్ళీ ఎక్కడికి వెళ్తాను ? బహుశా ఈ జీవితంలో వ్యక్తంచేయలేని కోరికలన్నీ తీరకుండానే వుండిపోతై —

అన్నీ తీరతై. నీ జబ్బేమిదో నాకు బాగా

మమలో పడ్డావు !

నీ ? (నిష్ఠూర్చి) ఎవరినీ ?

గీడు రాబోతూవుండెనే—ఆ భీమసేనరావుని.

(నీరసంతో) భీమసేనరావునా ? మీరా ! నత్తివాణ్ణి ఎక్క

దస్తారటే ?

నీని:- ఎందుకు ప్రేమించరు ? నత్తివాళ్ళు మనుషులుకారా ! భీమసేన
రావు మాదిరి అందగాళ్ళు ఎంతమంది వున్నారు ? అంతమాత్రం చదువు
కున్నవాళ్ళు ఎంతమంది దొరుకుతారు ? నత్తి వున్నంతమాత్రంచేత నీ
ప్రేమకుపాత్రుడు కాదనా నీ ఉద్దేశం ! అతను ని న్నసలు ఎంత గాఢంగా
ప్రేమిస్తున్నాడో నీకు తెలుసా ?

నీని:- ఎలా తెలుస్తుంది? అతను ఒక్కమాటైనా పూర్తిగా చెప్పితేగా!

మీరా:- మాటలేనా ముఖ్యం ? ఇంతకుముందేగా నువు అంటివి, వ్యవ
చెప్పితే అర్థంకాదని ? ఆయన మనసులోమాటకూడా సూచనలనుబట్టి
ప్రవర్తననుబట్టి తెలుసుకోవాలి.

నీని:- నువ్వు చూస్తే ఆయన సూచనలు, ప్రవర్తన అంతా గ్రహించి
నట్టుగా వుంది ! అయితే నువ్వే చేసుకోరాదా ఆయన్ని ?

మీరా:- పైకి అంటున్నావుగాని, నేను భీమసేనరావు వైపుకుపోతే
నన్ను బతకనిస్తావా ? బహుశా గొంతే పిసుకుతావు.

నీని:- ఏమీ చెయ్యను. నాకు నత్తివాడు అక్కరలేదు.

మీరా:- ఊ, అక్కర్లేదూ ! ఏమిటే నీ వాగుడు నెట్టి ! నువు నా
ప్రాణస్నేహితురాలి వయావు, అదీకాక ఆ భీమసేనరావుమీద నాకేమీ
మోజులేదు—లేకపోతేనా నీ సంగతేందో బయటపెట్టించే దాన్ని !

నీని:- నీకు భీమసేనరావుమీద ఏమీ ఆశలేమా ?

మీరా:- ఉహుఁ—నాకు ఇప్పుడున్న ఆశంతా డబ్బుమీదనే. డబ్బు ఎలా సంపాదించాలా అన్నదే ఇప్పుడు నా ప్రశ్న !

నళిని:- డబ్బు సంపాదించి ఏంచేస్తావు ?

మీరా:- తల్లిదండ్రులకు సహాయపడతాను. ఇంత పెద్దదాన్నయినా ఇకనైనా వారికి సహాయపడవద్దా ?

నళిని:- (కొంచెం సంకోచిస్తూ) మీరా ! ఇంట్లో డబ్బుకు ఏమన్నా ఇబ్బందిగా ఉన్నదే !

మీరా:- ఇబ్బం దేమీలేదు. అమ్మా నాయనా ముసలివాళ్ళయారు. నాయన ఇంకా డాక్టరుపని చేస్తున్నాడు. అమ్మ ఇంకా స్కూలులో టీచరుగా వుంది. నేను పిల్లనికాక పిల్లవాడి నయివుంటే ఇదివరకు నేను వారిభారం వహించవలసి వచ్చేది ! కాని ప్రీనై పుట్టానుగదా అని ఏమీ చేయకండా చేతులు ముడుచుకు కూచోమంటావా ? ఉహుఁ. నేను ఉద్యోగం చేయటానికి నిశ్చయించుకున్నాను. కనీసం అమ్మకన్నా విశ్రాంతి ఇస్తాను.

నళిని:- కాని, నీకు నౌకరి ఎక్కడ దొరుకుతుంది ? ఈ రోజుల్లో మగ వాళ్ళకే దొరకటం లేదు.

మీరా:- అందుకనేగా రాత్రింబగళ్ళు ప్రకటనలు చూస్తున్నది. ఇదిగో చూడు 'కాలకేతు'లో ప్రకటనవున్నది. ఒక డిటెక్టివుకు టైపిస్టు కావాలట. రేపుపోయి చూద్దామనుకుంటున్నాను.

నళిని:- డిటెక్టివు ఆఫీసులో నౌకరిచేస్తావా ?

మీరా:- ఏం చేస్తే ? డిటెక్టివు నన్నేమన్నా తింటాడా ?

నళిని:- ఉహుఁ. అది కాదు. ఆపేరు వింటేనే నాకు ఎలానో వుంటుంది !

మీరా:- నీదంతా విచిత్రమే ! దేంట్లోనూ నీకు మంచే కనపడదు ! అఖిరికి ప్రేమలోపడి దాన్ని గోల చేస్తుంటివి !

నళిని:- ఎవరు ప్రేమలో పడింది ?

మీరా:- నువ్వే, ఇంకెవరూ ?

నళిని:- మీరా ! నువ్వు భలే నవ్వించావే ! నత్తివాణ్ణి ఎక్కడన్నా ప్రేమిస్తారటే ?

మీరా:- నాదగ్గర వగలుపోమాకు నెల్లీ ! జుట్టుపట్టుకుని అసలు సంగతి నీచేత కక్కిస్తాను. ఇక చాలించు. భీమసేనరావు వచ్చేవేళ అయింది. మంచిపాట ఒకటి మొదలుపెట్టు.

నళిని:- వల్ల కాదమ్మా ! (లేస్తుంది)

మీరా:-వల్ల కాదూ ? పాపం ! సిగ్గొచ్చిందనుకుంటా ! సరే, నీ బదులు నేనే పాడతానులే—

(హాఝోనియం ముందుకూచుని మెల్లగా నొక్కుతూ)

ఏం పాడమంటావు ?....సరే ఒక మిళనగీతం పాడతాను.

(పాడుతుంది. పాట పూర్తి అవుతుండగా భీమసేనరావు వస్తాడు)

భీమ:- న న న నమస్కారం !

మీరా:- రండి, భీమసేనరావుగారూ !....కూచోండి ! ఆ కుర్చీలో కూచోకూడదూ !

(నళిని పక్కకుర్చీ చూపుతుంది)

భీమ:- ఆఁ. అదే, (కుర్చీకొసను కూచుని దగ్గి గొంతు సవరించుకుని) మే మే మెట్లెక్కుతుండగా ప ప పాట వినపడింది. ఆ ప ప పాడేది న న న నళినీ దేవిగారేనా ?

మీరా:- (తొందరగా) ఆఁ. నేను వాయిచాను. నళిని పాడింది. ఎలావుంది ?

భీమ:- అ అ అద్భుతంగా ! ఇలాంటి గొంతు నే నిదివరకు వినలేదు.

(మీరా నోటికి గుడ్డ అడ్డం పెట్టుకుంది)

నళిని:- (హఠాత్తుగా లేచి) నేను వెళ్ళుతున్నాను.

మీరా:- (బెదరిస్తూ) జాగర్ర నెల్లీ ! చంపి పారేస్తాను ! ఇంత అసూయా నీకు ? నా పొగడ్త కాస్తైకూడా వినలేవు ? (నళిని కూర్చో

బడుతుంది) భీమసేనరావుగారూ ! మీరు చాలా బాగా పాడతారని విన్నాను. ఇవ్వాలి మీపాట మాకు వినిపించక తప్పదు ?

భీమ:- (భయపడుతూ) నె నె నేను ప ప పాట పాడేదా ! అంతకంటే న న నాగొంతు కోయరాదూ ?

మీరా:- నిజంగా మీకు సంగీతం రాదూ ?

భీమ:- ఎప్పుడూ ప్రయత్నించలేదు. మ మ మాట్లాడటమే నాకు గగన.... (మిగతాది చేస్తో పూరిస్తాడు)

మీరా:- ఏం, మీరు మహాచక్కగా మాట్లాడతారే !

భీమ:- ఆః ! చక్కగా మాట్లాడతానా ? ఏదీ, ఆ సంగతే నాకు తెలియదు ! నళినీదేవిగారూ మీరు గమనించారా ఇది ?

(నళిని మాట్లాడదు)

అదుగో చూడండి ! నళినీదేవిగారు మనసులో మాటబయటపెట్టటంలేదు.

మీరా:- (పెదాలు బిగించి నవ్వి) నళినీదేవికి మనసులోమాట దాచుకోవటం చాలా ఇష్టం. అయితే అవుసరం వచ్చినప్పుడు దాని అంతట అదే బయటపడుతుంది లెండి. సరే, మీ రొకమాట మమ్మల్ని షికారుకు తీసుకెళ్లుతామన్నారు. ఆ మాటే మరిచిపోయారా ?

భీమ:- మ మ మరవలేదు. అ అ అడగటానికి ధైర్యంలేక ఊరుకున్నాను. (నళినితో) వ వ వస్తారా, ఇవ్వాలి ? రండి వెళ్దాము.

నళిని:- మీరా ! నువ్వు పోవే. నా కివ్వాలి వాంటో....

మీరా:-బాగుందే ! వారు నన్ను పిలవనుకూడా లేదు. నేను పోయేదా ? ఇక నిన్ను ఇంతగా బతిమాలుతుంటే నువ్వు రావా ? మహా బాగుంది !

భీమ:- లేదు, లేదు - నే నిద్దర్నీ పిలుస్తున్నాను. అంటే మీలో ఎవ్వరు రాకపోయినా నాకు కష్టంగానే వుంటుంది.

మీరా:- నళిని ఒక్కతే వచ్చినా మీకు కష్టంగా వుంటుందా ?

భీమ:-అంటే.... (తల గోక్కుని) కొ కొ కొంచెం కష్టంగానే వుంటుంది.

మీరా:- (నవ్వి) అది లోకికంగా చూపే బాధ!....అయితే నెల్లీన్లువు త్వరగా గుడ్డలు మార్చుకురా.

నళిని:- సరే.

(వెళ్తుంది)

మీరా:- ఎక్కడికి వెళ్దాము ?

(మీరా వచ్చి, నళిని కుర్చీలో కూర్చుంటుంది)

భీమ:- మి మి మీరు ఎక్కడికి పోదామంటే అక్కడికే. బి బి బీచికిపోదామా! అక్కడినించి సినిమాచూసి....

మీరా:- ఉహూ.. ప్రొద్దుకూకినాక బయట తిరుగుతుంటే మా అమ్మా నాయనా ఊరుకోరు. ఆలోపలే తిరిగిరావాలి.

భీమ:- (మీరా వేపుకు వంగి) చూడండి, మి మీరాదేవిగారూ! మీరు నా మనోభావం అర్థంచేసుకున్నట్టు ఉన్నారు....అంటే, న న నళినీదేవిని వేసు.... (గొంతు సవరించుకుని, దగ్గి) ఈ సందర్భంలో నేను మీ పహాయం ఆపేక్షించవచ్చునా? అంటే మ మ మధ్యమధ్య మీరు—

మీరా:- అదుగో! మా అమ్మ వస్తున్నట్టుంది. ఈ విషయమై మీతో తర్వాత మాట్లాడతాను. బహుశా ఇవ్వాలే బీచిలో మాట్లాడుకోవచ్చు వనుకుంటాను.

(పోయింది)

మీరా:-అమ్మా! భీమసేనరావుగారు ఇవ్వాలే నన్నూ? నళినిని షికా రుకు తీసుకువెళ్తామంటున్నారు.

భీమ:- (నమస్కరించి) ఏదో కొంచెం గాలికి—

నళిని:- (వచ్చి) అలాగే పోయింది. (కూచుని) కులాసాగా ఉన్నావా నాయనా!

భీమ:- చిత్తం. నాది రాయిలాంటి శరీరం. మొ మొన్ననే ముష్టి యుద్ధంలో తె తె తెల్లవాణ్ణి చిత్తుచేశాను. నా కేజబ్బురాదు.

నళిని:- వ్యాపారం బాగా సాగుతున్నదా?

భీమ:- ఫర్వాలేదు. ఈ మధ్యనే పెద్ద కంట్రాక్టు ఒకటి సంపాదించాను. బాగా గిట్టుబాటుకూడా కావచ్చు.

(రామమూర్తి ప్రవేశం)

రామమూర్తి:- అరే, భీమసేనరావే ! కులాసా ?

భీమ:- (నమస్కరిస్తూ) చిత్రం.

మీరా:- నన్నా ! నేను వీరివెంట షికారుకు పోతున్నాను.

రామమూర్తి:- మంచిది. పెందలాడే తిరిగిరా.

భీమ:- చిత్రం. నేను పొ పొ పొదుకూకకముందే ఇంటికి తీసుకొచ్చి
వాదిలిపెడతాను.

(నళిని దుస్తులు మార్చుకుని వస్తుంది. ఇద్దరూ చాలాకొద్దిగా
మాట్లాడుకుంటారు. ఈలోపల మీరా గదిలోకివెళ్ళి దుస్తులు
మార్చుకు వస్తుంది.)

మీరా:- ఐతే పదండి. ఇంకా ఆలస్యంచెయ్యడం ఎందుకు ? (తల్లితో
బిగ్గరగా అమ్మా! టీకి అన్నీ తయారుచేశాను. నాయనకు టీ ఇవ్వు. ఏం ?

మీరా:- (ప్రేమతో) అలాగేనండి ! నేను మీరుచెప్పిన పని నెర
వేరుస్తాను. మీరు షికారుచేసిరండి !

మీరా:- (తండ్రితో మెల్లగా) నాయనా ! నీ కొక కొత్తరకం పిండి
వంట చేశాను. అమ్మనడిగి పెట్టించుకో.

రా:- (నవ్వుతూ) అలాగే ! మీరు టీ తీసుకోలేదా ?

మీరా:- మేము మళ్ళీవచ్చి తీసుకుంటాము.

(మీరా, నళిని, భీమసేనరావూ వెళ్ళిపోతారు)

రా:- (కుతూహలంతో) ఏమే, భీమసేనరావు మన మీరాని—?

మీరా:- ఉహం. నళినిని.

రా:- (బిచ్చాచ్చి) పోనీ ! నాకు భయమేసింది.

మీరా:- అసలు మీరాదృష్టి అటుమళ్ళనేలేదు.

రా:- (ముఖం నల్లబడుతుంది) కాని, ఏదో ఒకరోజున అటు మళ్ళ
కం వుండదుగా ? హఠాత్తుగా ఒకరోజున ఎవడో ఒక కుర్రవాడొచ్చి
పగ్గరనించి తన్నుకుపోతాడు. అప్పుడు మనం ఏంచేస్తాం ?

(ఇద్దరూ మాట్లాడకండా కూచుంటారు.)

రెండో దృశ్యం

(మద్రాసులో అనంతం ఆఫీసు. కొత్త ఫర్నిచరుతో గది అలంకరించి వుంటుంది. ఒక సోఫా సెట్టు కూడా వుంది. గదిలో ఒకమూల చిన్న టేబులుమీద టైపురైటరు వుంది. మధ్యను సెక్రటేరియట్. టేబిల్ ముందు అనంతం కూచునివుంటాడు. పక్కని గోవిందుడు వుంచునివుంటాడు. వేళ మధ్యాహ్నం.)

అనంతం:- చూడు గోవిందూ! ఛద్యవేషం లేకుండా డిటెక్టివ్ కాబోవటమంత వేస్తు మరోటిలేదు.

గోవిందు:- యదార్థం సెలవిచ్చారు. మిమ్మల్ని చూస్తే డిటెక్టివని ఏ వెధవా అనుకోడు! జమీందారుగారి బిడ్డ అనుకుంటాడు.

అనంతం:- నాకీ సంగతే ఇంతవరకు బుర్రకు తట్టలేదు. అంచేతే ఇన్నాళ్ళూ మాయను పట్టలేకపోయాను. ఇవ్వాలే మెరుపులాగా తట్టింది— ఛద్యవేషం వేయంది డిటెక్టివు కాలేదని. నిజానికి ఆలోచిస్తే ఈ ప్రపంచంలోని పెద్దపెద్ద డిటెక్టివులంతా ఎప్పుడూ ఛద్యవేషంతోనే వుండేవారని తోస్తుంది!

గోవిందు:- చిత్తం. ఆ మాట వేరే చెప్పాలా? అసలు వాళ్ళు ఛద్యవేషంతోనే పుట్టుకొచ్చి వుంటారని నా నమ్మకం!

అనంతం:- నాకంత నమ్మకంలేదు....సరే, నాకీ ఆలోచన తట్టగానే కావలసిన సరంజామా అంతా కొనుక్కువచ్చాను. ఇప్పటికి నాకు కావలసిన డిటెక్టివు హాంగులన్నీ అమరినై.

గోవిందు:- ఇంకేం! ఇక జమీందారుగారి అమ్మాయిని చిటికెలమీద పట్టేసేయండి.

అనంతం:- తప్పకుండా! జమీందారుగారి అమ్మాయినేంటి— ఛద్యవేషంతో పెద్దపెద్ద గజదొంగల్ని పట్టేస్తాను. (ద్రావరులాగి బి తీసి) ఇదీ నా బ్రహ్మాస్త్రం! ఛద్యవేషం వేయాలంటే ఏం చేయాలి?

గోవిందు:- చిత్తం. ఎందుకు తెలియదు! ముఖానికి మసీ, గిసీ పూసు కోవాలి. పగటివేషగళ్లు అదేగా చేసేది?

అనంతం:- గోవిందూ! నువ్వు దున్నపోతువి—సరిగా డాక్టర్ వాట్సుమాదిరే—సరే, నేను చెప్తాను విను—ఛద్యవేషానికి కావలసింది మూరెడు గడ్డం, నల్ల కళ్ళజోడూ, కనుబొమ్మలూ!

గోవిందు:- (ఆశ్చర్యంతో) నల్ల కళ్ళజోడూ, మూరెడు గడ్డమూ—కనుబొమ్మలూనా?

అనంతం:- ఆఁ. అంతే! ముఖమంతా మారిపోతుంది. ఇదుగో చూడు! (జేషం తగిలించుకుని) చూశావా? మొహం మారిందా లేదా?

గోవిందు:- (చాలా ఆశ్చర్యంతో) చిత్తం, చిటికెలమీద మారి పోయారు. అచ్చగా పెదబాబుగారిలాగా వున్నారు. వారికి గడ్డమూ, కనుబొమ్మలూ ఇలాగే వుండేవి.

అనంతం:- (తృప్తిపడి) ఏమంటావా! ముసలివాడిలాగా కనిపిస్తున్నాననా?

గోవిందు:- చిత్తం. ముప్పయ్యేళ్ళకి పైనే కనిపిస్తున్నారు.

అనంతం: రైట్! ఇవ్వాళ ఈ వేషంతోచే మహామాయను వెతకటానికి పోతున్నాను; ఎలాగో ఈపని సాధించంది వదలను. గోవింద్! మోటరు బయటికి తియ్యి.

గోవిందు:- చిత్తం. ఇవ్వాళ మనం ఎటూ వెతకటానికి పోయేది?

అనంతం:- (ఆలోచించి) బీచికిపోదాము.... లక్ష్మీవిగ్రహంలాంటి పిల్ల, కాలిని ఎర్రపుట్టుమచ్చ, పద్దెనిమిదేళ్ళు—దొరకాలంటే బీచివాడ్డున దొరకవలసిందే! పీపుల్సుపార్కు లాభంలేదు—నే నిన్నాళ్ళూ అటు వృధాగా తిరిగాను; ఒక్కతెకూడా లక్ష్మీలాంటి పిల్ల కనిపించలేదు.

గోవిందు:- యధార్థం! లక్ష్మీలాంటి పిల్ల పీపుల్సుపార్కుకు అసలు పోనే పోదు.

అనంతం:- సరే! నువ్వుపోయి కారుతియ్యి. నాలుగైంది—ఇదే మంచిసమయం.

గోవిందు:- చిత్తం!

(వెళ్తాడు)

అనంతం:- (పైపు నింపుకుంటూ, ఆఫీసు నాలుగువేపులా చూసి) ఆఫీసు చక్కగా కుదిరింది. రెండో ఆంతస్తు, చుట్టూ ఎవరిళ్ళూలేవు, పైగా పేరుకూడా మంచిది తట్టింది—“అనంత దుర్దళాలయం! విజానికి షెర్లాకు హోమ్సుచూసినా అసూయపడతాడు! ఇంకా క్లయింట్లు ఎవరూ రాకపోయినా ఇకరావటం మొదలుపెడతారు. బ్రహ్మాండమంత రహస్యాలనైనా సరే బద్దలుకొట్టి తీరాలి. టైపిస్టు సెక్రటరీకోసం ప్రకటనచేశాను. రేపు వాళ్ళు ఇంటర్వ్యూకు వస్తారు. ఒక్కమాంచి దిట్టమైన నడికారు ఆంగ్లోఇండియన్ ప్రినిచూసి నిర్ణయిస్తాను. కుర్రవాళ్ళు లాభంలేదు. వాళ్ళు సరసాలకు తప్పితే పనికిరారు. (క్రింద మోటారు హారన్ వినిపిస్తుంది.) అలాంటి సరసాలు మనదగ్గర పనికిరావు! ఇక్కడి పని చాలా గురుతరమైంది—ప్రాణాలతో చెరలాట! దొంగలు, దోపిడిగాళ్ళు, హంతకులు—

(పైపు వెలిగించుకుని వెళ్ళిపోతాడు)

మూడవ దృశ్యం

(దీచి. మీరా, భీమసేనరావు పక్కపక్కని నడుస్తూ వుంటారు)

మీరా:- నెల్లీ ఎక్కడా ?

భీమ:- ఆమె అక్కడ బెంచీమీద కూచుంది. ఈలోపున, మి మి మిన్ మీరా, నా గొడవ కాస్త చెప్పుకుంటాను. చూడండి, నాస్థితి చాలా దురుదృశ్యమైంది. న న నని గురించి తప్ప వేరే ఏమీ ఆలోచించలేకుండా వున్నాను. రాత్రి నిద్రపట్టదు. కళ్ళుతెరుచుకు చూస్తూ పడుకుంటాను. చూడండి, ఇక ఆమె నాసంగతి ఏమీ పట్టించుకోదు. నేనంటే అసహ్యమేమోనని నా అనుమానం. మీకు లేదనుకుంటాను, కాని—

మీరా:- ననినికి మీరంతే అసహ్యమని మీకెట్లా తెలుసు ?

భీమ:- మరి, నన నన్ను చూడగానే మొహం విచారంగా పెడుతుంది. పదిమాటలకు ఒక్కమాటకూడా జవాబు—

మీరా:- (నవ్వుతూ) దీనికి మీరేమీ భయపడకండి. ననిని స్వభావమే అంత. తన కిష్టమైన వస్తువు తనకు అక్కరనే లేదన్నట్టు పోజు పెట్టుతుంది.

భీమ:- అలాగా ? అయితే నామీద ఆమెకు—

మీరా:- అయిష్టమేమీలేదు. కాని మీరుకూడా మీ మనోభావాన్ని ఆమెకు స్పష్టంగా చెప్పటం మంచిది.

భీమ:- (నిరాశతో) ఎ ఎ ఏంచేసేది మిన్ మీరాదేవీ ! కొంచెం ఆవేశం వస్తే చాలు నోటినించి మాటేరాదు.

మీరా:- మాటద్వారా కాకపోతేనేం ? ఇక మగవాళ్ళు తమ అనురాగం వేరే విధంగా వెల్లడించలేరా? భీమసేనరావుగారూ మీరు చదువుకున్న వారు; ఇంజనీయర్లు; ఈ మామూలు ఆటంకాన్ని దాటలేరా?

భీమ:- మీ కిది చాలా సులభంగా కనిపించవచ్చు గాని నాకుమాత్రం లంక దాటటమే ! ఏదైనా ఆపదన్నా వస్తే అడ్డుపడి కొంచెం కృతజ్ఞత సంపాదించ వచ్చు—ఈ మద్రాసులో అలాంటి దేదీరాదుకదా !

(ఈ మాటలు మాట్లాడుకుంటూ ఇద్దరూ వెళ్ళిపోతారు)

సీ ను మా ర్పు

(ఓచిలో ఇంకో భాగం. అనంతం కారు రోడ్డుమీద ఆపి, లోపల నుంచి ఛద్మవేషంతో దిగుతాడు)

అనంతం:- గోవింద్ : నువ్వు బండిలోనే కూచో; నేను వెతకటానికి పోతున్నాను.

గోవింద్:- చిత్తం :

అనంతం:- చూడు, నువ్వుకూడా రోడ్డువంక చూస్తూవుండు, లక్ష్మి లాంటి పిల్ల ఎవరన్నా కనపడతారేమో.

గోవింద్:- చిత్తం :

అనంతం:- పద్దెనిమిదేళ్లే వుండాలి. ఇదిపూత్రం బాగా గుర్తుపెట్టుకో !

గోవింద్ :- చిత్తం ! మరి పందొమ్మిదే ఖృంచేనో ?

అనంతం:- చూడనే అక్కర్లేదు ! (వెళ్ళిపోతాడు)

(సీ ను మా ర్పు)

(ఓచిలో ఇంకో భాగం. ఎవ్వరూ వుండరు. నళిని ఒక్కతే జెంచీ మీద కూచుని వుంటుంది)

నళిని:-ఆ ఇద్దరూ మాట్లాడుకుంటూ వెళ్ళిపోయారు—నా కళ్ళముందే ! (నిట్టూర్పు) నేను రాకపోతేనే బాగుండేది ! ఏకాకిని, ఏకాకిని ! ఈ ప్రపంచంలో నాకు నా అనేవారు లేరు ! చుట్టాలు లేరు ! మిత్రులు లేరు ! (అనంతం వెనకవచ్చి నుంచుంటాడు) అంతా వంచన ! ఈ ప్రపంచమంతా ఒక ఎడారి. అమ్మ లేదు, నాయన లేడు—

అనంతం:- అందరూ వున్నారు !

(అనంతం జెంచీమీదికి వచ్చి కూచుంటాడు. నళిని విస్తుపోయి కొంచెం పక్కకు జరుగుతుంది)

అనంతం:- తల్లీ వున్నది, తండ్రీ వున్నాడు—ఎక్కడవున్నదీమాత్రం మీకు తెలియదు. కావాలంటే ఇతడు చెప్పగలడు !

(గుండె చరుచుకుంటాడు)

నళిని:- (శంకిస్తూ) ఎవరు మీరు? ఏం కావాలి?

అనంతం:- ఏమీ అక్కర్లేదు. మీరు ఎవరో నేను ఎరుగుదును.

మీ పేరు చెప్పమంటారా? మాయాదేవి!

నళిని:- నా పే రదికాదు. మీరు పొరపడుతున్నారు.

అనంతం:- పొరపాటా! (నవ్వి) నే నెప్పుడూ పొరపడను. మీకు వయసు పద్దెనిమిది సంవత్సరాలు కాదా? (నళిని భయంతో నాలుగు డిక్కులా చూస్తుంది) రైట్! ఏదీ మీరు బూటుకూడా కొంచెం విడవండి, చూద్దాము!

నళిని:- (లేచి భయంతో) ఆ! ఏమిటీగోల? భీమసేనరావుగారూ! భీమసేనరావుగారూ!

భీమ:- (దూరాన్నంచి) వస్తున్నా!

అనంతం:- అదా! గల్గింతు చేశావే! పోలీసుల్ని పిలుస్తావేమిటి?

(భీమసేనరావు, మీరా పరుగుత్తుకుంటూ వస్తారు)

భీమ:- ఎ ఎ ఏమిటి?

నళిని:- (భీమసేనరావు చెయ్యి గట్టిగాపట్టుకుని) ఆ మనిషి నాబూటు విప్పదీయమన్నాడు.

భీమ:- (గుప్పిటి ఓగబట్టి) ఏమిటి? (అనంతం పరుగుతీస్తాడు) ఇవ్వాలి ముండాకొడుకు పనిపడతాను. (జెంటు పడతాడు)

నళిని:- భీమసేనరావు వెళ్ళిపోయాడే మీరా!

మీరా:- పద, మనంకూడా అతేపోదాము.

(ఇద్దరూ చేతులుపట్టుకుని పరుగుత్తుతారు)

సీ ను మార్పు

(అనంతం కారు. ఫుట్ బోర్డుమీద గోవిందు కూచునివుంటాడు)

గోవిందు:- పద్దెనిమిదేళ్ళ లక్ష్మీవిగ్రహం ఈ ప్రాంతాల ఒక్కతె కూడా లేదనుకుంటాను. నలభై యేళ్ళ తాటకిమాత్రం ఒకతె ఇటుపోయింది.

(పరుగుత్తుకుంటూ అనంతం వస్తాడు)

అనంతం:- గోవింద్ ! బండి వెంటనే స్టార్టుచెయ్యి ! వెంటపడుతున్నారు.

గోవింద్:- ఎవరు, లక్ష్మీవిగ్రహమా ?

అనంతం:- ఒక్క లక్ష్మీవిగ్రహమే కాదు, వెంట నారసింహుడు కూడా వున్నాడు.....

గోవింద్:- అలాగే ! అయితే చిటికెలమీద.....

(హాండిల్ వేసి బండి స్టార్ట్ చేస్తాడు. బండి స్టార్ట్ కాదు.)

అనంతం:- అదుగో, నారసింహుడు రానేవచ్చాడు ! ఇవ్వాల దొక్క చీల్చింది వదలడేమో !

గోవిందు:- బాబూ ! నాకు భలే ఆలోచన తట్టింది.

అనంతం:- చెప్పు, త్వరగా ! వాడు వచ్చి పడనేపడ్డాడు.

గోవింద్:- ఆ గడ్డం, కనుబొమలూ తీసి నాకివ్వండి—వాడు గుర్తు పట్టలేడు.

అనంతం:- భలే ఉపాయం !

(అనంతం గడ్డం, కనుబొమలూ తీసి ఇస్తాడు. గోవిందు వాటిని తగిలించుకుంటాడు. భీమసేనరావు పరుగెత్తుకుంటూ వస్తాడు. వెంట మీరా, నళినీకూడా వస్తారు)

భీమ:- (అనంతంతో) ఎ ఎ ఎటుయాపోయాదో చూశారా ?

అనంతం:- ఎవరండీ ?

భీమ:- పొడుగాటి గడ్డం, నల్లకళ్ళతోడూ ఉన్నా. ఇటు వచ్చాడా ?

అనంతం:- లేదే, ఇటు అలాంటి వాడెవడూ రాలేదు.

భీమ:- అయితే మరెటు పోయాడూ ?

అనంతం:- నాకేం తెలుసు ? మీవెంట ప్రీలుకూడా వున్నారు. ఏమైనా ఆపదలోవున్నారా ?

భీమ:- ఆపద ఏమీలేదు ! ఉంటే వాడికే వుంటుంది, నా చేతికి దొరికితే,

(వెతకటానికి పోతాడు)

నళిని:- (మీరాతో) చూడవే! ఆ మనిషి గడ్డంకూడా సరిగ్గా అట్లానే వుంది.

(గోవిందుని చూపుతుంది)

అనంతం:- (దగ్గరపోయి నమస్కరించి) వేరుగా భావించకండి. మీరే మైనా నా ద్వైవర్ను సందేహిస్తున్నారా?

మీరా:- మీ ద్వైవరుగడ్డం సరిగ్గా అట్లాగే వున్నదని ఈమె అంటున్నది.

అనంతం:- (గోవిందుని పిలిచి) గోవింద్! నీ గడ్డం సరిగ్గా అట్లాగే ఎందుకున్నదీ?

గోవింద్:- చిత్తం! నా గడ్డం ఎట్లా వుందీ!

అనంతం:- (గద్దిస్తూ) ఎట్లాగన్నా వుండనీ. నీ గడ్డంచూసి వీరికి సందేహం కలిగింది.

గోవింద్:- చిత్తం! సందేహించ దగినపని ఏదీ నా గడ్డంచెయ్యలేదే?

అనంతం:- చెయ్యకపోవచ్చు. మర్యాదస్తులైన స్త్రీలు సందేహించారు కాబట్టి నీవు ఇవ్వాలే దాన్ని గొరిగించివెయ్యి.

గోవింద్:- చిత్తం—

(మీరా, నళినులు దీనికి నవ్వుతారు)

భీమ:- (తిరిగివచ్చి) ఉహూఁ. పారిపోయాడు. కాని ఎక్కడికి పోతాడు? ఎ ఎ ఎక్కడైనా దాక్కోనీ వెతికి పడతాను. ఆ తర్వాత— (నళినీ మీరాలతో) రండి. (అనంతంతో) అయితే మీరుచూడనట్టేకదా?

అనంతం:- ఉహూఁ.

భీమ:- న న నమస్కారం!

(మీరా నళినులను తీసుకుని వెళ్ళిపోతాడు. అనంతం అటేచూస్తూ వుండి పోతాడు)

[తెర]

ద్వి తీ యాం క ము

ఒ క టో దృ శ్యం

(అనంతం ఆఫీసు, పదిగంటలవేళ. అనంతం ఒక్కడే గదిలో పచారుచేస్తూ ఉంటాడు)

అనంతం:- నా ఘట్టినమ్మకం, ఆపిల్లే మాయ అని. లేకపోతే బూటు ఎందుకు విప్పలేదూ? ఇందులో పెద్ద కుట్ర ఏదో ఉంది! ఈ రహస్యాన్ని భేదించి తీరవలసిందే....పోతే ఆ రెండోపిల్ల! ఆ ముఖంలో ఎంత కొంచెతనముంది? ఎంతచక్కగా నవ్వింది! పరిచయం అడగలేదు....వెంట ఆ రాక్షసుడున్నాడుగా, సరిగా మాట్లాడటానికే చోటివ్వలేదు!....లాభంలేదు. వెతికి వాళ్ళజాడా తీయవలసిందే. నేను డి టె క్టి వుని.... మామూలు చిరునామా కనుక్కోలేకపోతానా? తప్పకుండా కనుక్కుంటాను.

(గోవిందు వస్తాడు)

గోవిందు:- చిత్తం! ఆయన వచ్చాడు.

అనంతం:- ఆయనా? ఎవడాయనా?

గోవిందు:- చిత్తం నిన్నటి ఆ నత్తి ఆయన.

అనంతం:- నత్తాయనా! అంటే, ఆ నారసింహుడేనా?

(గోవిందు తల ఆడిస్తాడు.)

అయితే కొంపమునిగింది! ఏమి కావాలంటాడు, ఆ రాడీవేధవ?

~~గోవిందు:-~~

~~అనంతం:-~~ ఏమో బాబూ! ఏం చెప్పటంలేదు. నన్ను చూడగానే గుర్తు పట్టాడు. నావంక పరీక్షగాచూసి నీగడ్డమేదీ? అన్నాడు. నేను చెప్పేశాను, అమ్మగారికి అనుమానంవేస్తే తీసివేయించానని.

అనంతం:- అయితే వాడు కనుక్కున్నాడన్నమాట? గోవిందూ! నీకు పుణ్యముంటుంది. పోయి నేను ఇంట్లోలేననో, లేక నిద్రపోతున్నాననో,

కాదంటే చచ్చిపోయినాననో ఏదో ఒకటి చెప్పి వాణ్ణి ఇక్కణ్ణించి పంపించు.

గోవిందు:- చిత్తం—

(వెళ్ళబోతాడు)

అనంతం:- కాని—వాడిదగ్గరినించి ఆపిల్ల అడ్రసు కనుక్కోవచ్చునే. పిలిచిచూస్తే! ఏం, గుర్తుపట్టితేమాత్రం? గోవింద్! ఆయన్ని పిలుచుకు రా.

గోవిందు:- (సంకోచించి) చిత్తం, చిటికెలమీద తెస్తాను.

అనంతం:- ఆఁ, చిటికెలమీద హాజరుపెట్టు. (గోవిందు వెళ్ళిపోతాడు) ఆవ్యక్తి వాళ్ళకేదో చుట్టమై ఉంటాడు—బహుశా అన్న అయినాకావచ్చు. అన్నా? ఉహుఁ—అన్నలాగాలేదువాడిముఖం. మరి—?

(భీమసేనరావు వస్తాడు.)

భీమ:- న న నమస్కారం!

అనంతం:- నమస్కారం—దయచేయండి.

భీమ:- మీరు డిపెక్టివులని నిన్నుఎందుకు చెప్పలేదూ? (కూచుంటాడు)

అనంతం:- చాలా కొద్ది పరిచయం కావటాన అవసరమనుకోలేదు—మీకూడా మీరు పరిచయం ఇవ్వలేదు కదా.

భీమ:- హుఁ. నేనుకూడా అ అ అవసరమనుకోలేదు.

అనంతం:- మీరు బహుశా ఆస్త్రీల అన్న అనుకుంటాను, అవునా?

భీమ:- ఉహుఁ. నేను ఏ ఇ ఇస్ట్రీకీ అన్నను కాను. వారిద్దరిలో ఒకామె—పోనివ్వండి ఆసంగతి. నేను మి మి మీతో ఒక పనిఉండి వచ్చాను. మి మి మీరేకదూ 'అనంత దుర్దశాలయం' డిపెక్టివులు?

అనంతం:- ఆ.

భీమ:- అయితే వినండి. నిన్న నేను ఆయిద్దరి స్త్రీలనూ తీసుకుని నీచివాడ్డుకు పికారెళ్ళాను. ఒకడు ఎవడో—దొంగముండాకొడుకు—

నువో ఒకామె బూటువిప్పమని వెంటపడ్డాడు. వాడుకావాలి నాకు!

మీరు వాణ్ణివెతికి నాకు పట్టి ఇస్తారా ?

అనంతం:- (ఆలోచించి) అయితే ఆ వాంటరిగా కూర్చున్నయువతి- అంటే బూటువిప్పమని కోరబడినావిడ-ఆమేనా మీ 'ఇద్దరిలోఒకామె ?'

భీమ:- ఆ వివరాలు మీ కెందుకూ ?

అనంతం:- ఏమీలేదు, ఊరకనే అడిగాను. డిటెక్టివులు, నిజానికి అన్నీ తెలుసుకోవాలి. ఆ రెండో యువతి, గులాబిరంగు చీరెకట్టుకున్నా విడె— ?

భీమ:- చు చు చూడండి. నేనా ఇ ఇస్త్రీల సంగతులు మీకు చెప్పటానికి రాలేదు. న న నాకు ఆ రాస్కెల్ కావాలి. మీరు పట్టివ్వగలరో లేరో నాకు చెప్పండి.

అనంతం:- చూడండి మిస్టర్—

భీమ:- రావ్ ! భీమసేన రావు !

అనంతం:- చూడండి మిస్టర్ రావ్ ! నే నిలాంటి చిన్నచిన్న కేసులు, అంటే చెప్పుల దొంగతనాలు, పట్టను—

భీమ:- (లేచినుంచుని) చిన్న కేసా ! ఒక స్త్రీని అవమానించటం చిన్నికేసా ! నీవెలాంటి పెద్దమనిషివయ్యా ?

అనంతం:- సరే. నేను వాణ్ణి మీకు పట్టిఇచ్చాననే అనుకోండి, మీరేం చేస్తారు ?

భీమ:- ఏంచేస్తానా ? పొడి పొడి చేస్తాను. ముందు మొహంమీద ఒకటిస్తాను. తర్వాత పొట్టలో ఒకటి తంఠాను—ఆ తర్వాత జుట్టు పట్టుకుని....

అనంతం:- ఓఁ....ఇలాంటి రాక్షసకృత్యాలకు నేను సహాయపడలేను. ఉమించండి.

భీమ:- చేయరన్నమాట ?

అనంతం:- ఉహూఁ.

భీమ:- అయితే నువ్వు పిల్ల డిపెక్టివ్స్— కాన్స్టేబుల్ వు ?

అనంతం:- చూడండి. మీరంత అసహ్యంగా మాట్లాడకూడదు. ఒంటో బలముంటే మాత్రం—

భీమ:- పో, అసలు నువ్వు కాన్స్టేబుల్ వుకూడా కాదు, మోతాదువి !
(వెళ్ళిపోతాడు)

అనంతం:- (కొంచెం నేపు పచారుచేసి శాంతిపడినాక) ఇందులో ఏదో పెద్ద రహస్యముంది. ఈ నత్తివాడు వాళ్ళకు రక్షకుడై వుండాలి. లేకపోతే పరిచయం ఎందుకివ్వడు ? (నవ్వి) ఏం తెలివి ! నా దగ్గిరకే వచ్చాడు వాడిని పట్టివ్వమని ; కాని—వేరే ఇంకో ఉద్దేశం లేదుగదా ! (ఆలోచించి) ఓ, ఇప్పటికి అర్థమయింది. ఈ నత్తివాడు దొంగ ; గజదొంగ—అసలు ఆపిల్లే మాయ ! మాయను పెళ్ళిచేసుకుని గోపాలయ్య జమీందారీ అంతా కాజెయ్యాలని పీడు ప్లానువేశాడు. అబ్బ ! ఎంత పెద్ద కుట్ర !.... అయితే మరి నా దగ్గిరికెందుకు వచ్చినట్టు ? బహుశా, నేను మాయను వెతకటానికి ఇక్కడికొచ్చిన సంగతి తెలిసివుంటుంది— అంచేతనే ఆ ఆరా తీయటానికి వచ్చివుంటాడు ... ఇంతకూ మాయ అడ్రసు దొరకనేలేదే! ఈ నత్తివాడు ఆ విషయంలో చోటే పెట్టకపోయేనే!.. ఆపిల్ల జాడ దొరికినట్లయితే—

(గోవిందు వస్తాడు)

గోవిందు:- చి త్తం, వారువొచ్చారు.

అనంతం:- మళ్ళీనా !

గోవిందు:- చి త్తం. ఆయనకాదు. ఆయనవెంట లేకూ ఇద్దరు పిల్లలూ. అందులో ఒకామె.

అనంతం:- ఏ ఆమె.

గోవిందు:- ముసిముసినవ్వులు నవ్వలా, ఆమె ఉద్యోగంకోసం వచ్చిందట.

అనంతం:- ఆఁ. అట్లానా :- పోయి త్వరగా తీసుకురా.

(గోవిందు వెళ్ళుతాడు)

ఎంత చిత్రం! ఆపిల్లే వచ్చింది నౌకరికోసం! కాని.....దీన్నో ఏమీ తిరుగుడు లేదుకదా? ఏమైనా కానీ, కొంచెం జాగ్రత్తగా వుండటం మంచిది.

(గంభీరంగా కూచుని కాగితాలు తిరగ జేస్తూ వుంటాడు. మీరా వొస్తుంది)

మీరా:- నమస్కారం—ఇదేమిటి!

(అనంతాన్ని చూసి ఆశ్చర్యపోతుంది)

అనంతం:- నమస్కారం! కూచోండి—

(కాయితాలు చూడటంలో మగ్నుడౌతాడు)

మీరా:- తమరేనా డి చె క్టివ్ అనంతంగారు?

అనంతం:- ఆఁ. (కాయితాలు సంగతి మరిచిపోయి) మీ పేరేమిటి?

మీరా:- మీరా. ఉమించండి—మీరేకాదూ నిన్న—

అనంతం:- బీబిదగ్గర. ఆఁ. నేనే! సరిగ్గా గుర్తించారు. నిన్న మీతో మాట్లాడుదా మనుకున్నాను గాని మీరే త్వరగా వెళ్ళిపోయారు. (సర్దుకు కూచుని) చూడండి, నేను చాలా విజీగావున్నాను. మీ కేమికావాలో సెలవిస్తే—

మీరా:- ఏమీలేదు. మీరు ఒక సెక్రటరీ కావాలని ప్రకటనచేశారు కదూ, అందుకోసం—

అనంతం:- ఓ, అదా! నాకు జ్ఞాపకమేలేదు. అయితే—మీరు సెక్రటరీపని చేయాలనా?

మీరా:-మీకు పనికివస్తానని తోస్తే.

అనంతం:- పనికిరావటమా? ఏమిటి మీరు చెప్పేది! మీలాంటి సెక్రటరీ దొరకటం—(సర్దుకుని) చూడండి. మీకు పనిచేయాలనివుంటే నాకే ఆక్షేపణలేదు. ఉండిపోండి. పనికూడా అంత కష్టమైంది కాదు—వదిగంటలనుంచి—

మీరా:- అయితే నాకు ఉద్యోగం ఇచ్చినట్టేనా ?

అనంతం:- ఆఁ. తప్పకుండా—మీకేమీ అయిష్టం లేకపోతే—

మీరా:- (నవ్వి) అయిష్టంవుంటే ఎందుకొస్తాను ? కాని, నా క్వాలిఫికేషన్ మీరేమీ అడగలేదే :

అనంతం:- (గాభరాగా) అదే, ఇప్పుడు అడగబోతూవున్నాను. (గంభీరంగా) మీకు చదువనూ వ్రాయనూ తెలుసునా ?

మీరా:- తెలుసు కొంచెం, ఇంటరు పాసయాను.

అనంతం:- ఏమిటి ? ఇంత చిన్నవయసులోనే ? చూస్తే మీబుర్ర బ్రహ్మాండమైంది లాగా వుంది.

(ప్రశంసాదృష్టితో చూస్తాడు)

మీరా:- (తలవంచుకుని) నాబుర్ర అంత పెద్దదా !

అనంతం:- కాదూ ! మీవయస్సులో నేను స్కూలుఫైనల్లో దేకుతున్నాను. (నవ్వుకుని) ఏమిటి మనం మాట్లాడుకుంటున్నది ?—ఆఁ. అయితే మీరు చదువుకున్నారన్నమాట. సరే—(బుర్ర గోక్కుని) కుట్టుపనీ, పంటా వగైరాలు తెలుసునా ? సంగీతంకూడా—

మీరా:- (ఆశ్చర్యంతో) మీ ఆఫీసులో పనిచేయటానికి ఈ క్వాలిఫికేషన్లు కావాలా ?

అనంతం:- అక్కర్లేదు ! అంటే—నేను డిటెక్టివును కాదూ, అందుకని అన్ని సంగతులూ తెలుసుకోవాలి. అయితే మీకు—

మీరా:- షార్టుహ్యాండ్ టైప్ రైటింగ్ కూడా తెలుసు.

అనంతం:- (కానీపు స్తంభింపిస్తోంది) మీరు—మీరుచూస్తే చాలా అద్భుతమైనవారులాగా ఉన్నారు. మిమ్మల్ని చూసినకుందికీ నాబుర్ర పనిచేయకుండా పోతోంది. మీరేదో తప్పిపుట్టారు అడవారిగా !

గోవిందు:- (వాకిట్లోనించి తొంగిచూసి) ఒకగుంపు వచ్చారు బాబూ. ఆంగ్లో ఇండియను అమ్మాయిలూ, ఇండియన్ అమ్మాయిలూ.

అనంతం:- వాళ్ళందరినీ పంపించివెయ్యి, సెక్రటరీ కుదిరిందని చెప్పి.

గోవిందు:- చిత్తం.

(తలలాక్కుని వెళ్ళిపోతాడు.)

అనంతం:- ఆఁ, ఏమిటి మాట్లాడుకొంటున్నదీ? ఇతే మీరు ఇవ్వాలనించి సెక్రటరీగా నిర్ణయింపబడ్డారు. మీజీతం—నేను బాగా యోచించి తర్వాత చెప్పుతాను.

మీరా:- నెలకు అరవై రూపాయలు—ప్రకటనలో వేస్తరిగా.

అనంతం:- అరవై రూపాయలా! అసంభవం! సరే, ఆవ్యవహారమలా ఉంచండి. మీరు రోజూ బీచికి పికారుపోతారా?

మీరా:- ఉహూఁ, నిన్న భీమసేనరావుగారు నా స్నేహితురాలిని పిలిస్తేనూ, నేనుకూడా వెళ్ళాను.

అనంతం:- అయితే, భీమసేనరావుగారు మీకేమవుతాడు?

మీరా:- ఏమీ కాదు! స్నేహితుడు....నే నేయే పనిచేయాలో తెలియ జెప్పితే బాగుండదా?

అనంతం:- పనా? పని ఏమంత ఎక్కువలేదు. ఒకటి రెండు ఉత్తరాలు పైపుచేయాలి—అంతే....సరే, మీరు హిందువులేనా—వేరేగా భావించకండి.

మీరా:- మేము బ్రాహ్మణులం.

అనంతం:- (కొంచెంశేపు మానంగా ఉండి) నేను హిందువును. కాని, హిందువుకూ, బ్రాహ్మణకూ ఉన్నతేడా ఏమిటో నాకర్థం కాకుండా ఉంది.

మీరా:- నాకుకూడా.

(ఇద్దరూ నవ్వుతారు.)

గోవిందు:- (తలుపులోనించి తలపెట్టి) బాబూ! అందర్నీ చిటికెల మీద వెళ్ళగొట్టాను.

అనంతం:- ఛేష్! ఇక బయట పహరా ఉండు, ఎవ్వరూ రాకుండా.

(గోవిందుమాయమాతాడు.)

మీరా:- అయితే ఇకవెళ్తాను. రేపటినించి పనిలో ప్రవేశిస్తాను.

అనంతం:- వెళ్తారా? అయితే—సరే, రేపు తప్పకుండా వస్తాడని కదూ?

మీరా:- ఎందుకురానూ? సరిగ్గా పదింటికి వస్తాను.

అనంతం:- అక్కర్లేదు. మీకు ఇబ్బందిగా ఉంటే అంతతొందరగా రానక్కర్లేదు. పదకొండుకుగాని పన్నెండుకుగానీ వచ్చినా సరిపోతుంది.

మీరా:- అదేంమాట! సరిగ్గా వేళకు వస్తాను. పనిదగ్గర పాలుమాలికా! (లేచి) అయితే సెలవు, నమస్కారం!

అనంతం:- నమస్కారం! అయితే నిజంగానే పోతున్నారన్నమాట?

మీరా:- ఆ, రేపు వస్తాను.

(వెళ్ళును.)

అనంతం:- ఎంతచక్కటి పిల్ల! ఎంత చమత్కారంగా మాట్లాడుతుంది? మనదేశంలో ఇలాంటిపిల్లలు పుడతారని నాకు తెలియదు—కాబట్టి ఆనత్తివాడితో తిరుగుతుం దెందుకూ? బ్రాహ్మణంలో ఉన్నలోపమే అది! అడ్డమైనవాళ్ళతో ఆడిపిల్లల్ని—స్నేహితుడట! మగవాళ్ళతో ఇంత స్నేహమెందుకూ?—గోవింద్—గోవింద్!

గోవిందు:- (వచ్చి) చిత్తం. అమ్మాయిగారిజాడా చిక్కిందా?

అనంతం:- మాయజాడా! భలే, ఆ సంగతే నాకు జ్ఞాపకం రాలేదు, సరే. ఆ సంగతి తర్వాత చూసుకుందాము. గోవింద్! ఈ గది ఎంత ఖరాబుగా ఉందో చూడూ? వీటన్నిటినీ చక్కగా అమర్చు. బజారికి పోయి పూలు కొన్ని కొనుక్కురా. అంటే, మనకొత్త సెక్రిటరీకి ఏవేవి యిష్టమో అవన్నీ చేయాలి. (టైఫిస్టుకుర్చీ వత్తిచూసి) కుర్చీ గట్టిగాఉండి. కుషన్ ఉన్నచైర్ తీసుకురా. ఇంకా రెండుమూడు మొహమల్ దిక్కు—తెలిసిందా?

గోవిందు:- ఓ, చిటికెలమీద తెస్తాను—

రెండో దృశ్యం

(నళిని గది. తొమ్మిదిన్నరఘంటలవుతుంది. నళిని, మీరా ఉన్నారు.)

నళిని:- ఇన్నాళ్ళు నొకరీచేశావ్. ఒక్కనాడన్నా మీ దీపేక్షివ సంగతి చెప్పవేమే ?

మీరా:- ఏమి చెప్పేదీ ? చెప్పటాని కేమీలేదు.

నళిని:- అలాగా ! అతనికెన్నేళ్ళూ ?

మీరా:- యాభై, అరవై ఉంటై.

నళిని:- నిజమా ? చూపుల కెలాఉంటాడూ ?

మీరా:- భూతంలాగా.

నళిని:- ఎద్దేవ చేస్తున్నావా, నన్ను !

మీరా:- నమ్మకపోతే ఒకరోజుపోయి చూసి రాకూడదూ ?

నళిని:- నాకేమీ అవునరంలేదు, నీ కంత చెప్పటానికిష్టం లేకపోతే, నాకు అంతకంటే వినటాని కిష్టంలేదు.

(ముఖం తిప్పుకు కూచుంటుంది)

మీరా:- మళ్ళీకోపం వచ్చిందీ ? కాస్తై సరసంకూడా ఆడకూడదు ! సరే, నిజం చెప్పుతున్నాను విను, వయస్సు పాతికేళ్ళు. చుట్టానికి ఫర్వా లేదు—పెద్దమనిషిలాగానే ఉంటాడు. ముక్కుమాత్రం కొంచెంఎత్తు—

నళిని:- (మీరావైపుకుతిరిగి) నీతో ఏవిషయాలు మాట్లాడుతాడూ ?

మీరా:- ఏవిషయాలూ మాట్లాడడు. నాపని నేను చేసుకుంటాను; ఆయన పని ఆయన చేసుకుకటాడు.

నళిని:- అసలే మాట్లాడుకోరా ?

మీరా:- బొత్తిగా మాట్లాడుకోము.

నళిని:- అయితే అతను చుంచులాంటి వాడన్నమాట !

మీరా:- కాదు, గుడ్ల గూబ రకం.

నళిని:- నువ్వు మాట్లాడకండా ఉండగలవా ?

మీరా:- ఏం, ఎందుకుండలేనూ ? నేనీమధ్య గాంభీర్యం నేర్చుకున్నాను.

నళిని:- (కాసేపు ఆలాగే చూసి) నిజం చెప్పుతున్నాను మీరా ! నువ్వీ మధ్య చాలా మారిపోయావు.

మీరా:- ఎందుకు మారనూ ? ఇంకా నేను చిన్నపిల్లనే అనుకున్నావేమిటి ? ఇప్పుడు ఉద్యోగం చేస్తున్నాను, ఇంటిపనులు చూస్తున్నాను. ఎన్ని వాద్యతలు నానెత్తిపడ : (లోలోన నవ్వుకుని) సరే, ఇక నీ సంగతేమిటి ? భీమసేనరావుతో నీ ప్రేమ ఎంతదూరం సాగింది ?

నళిని:- ప్రేమ సాగటమేంటీ, నా మొహం ?

మీరా:- అయితే వివరంగా చెప్తాను విను. నేనీమధ్య ఆఫీసులో వుంటున్నాను. భీమసేనరావు నువ్వు ప్రేమించుకోటంలో ఎంత దగ్గిరికి వచ్చారో నాకు తెలియలేదు. చెప్తావా ?

నళిని:- చెప్పటాని కేమి లేదు. ప్రేమ ఒక ఎండమావి—దప్పిక గొన్న త్రీ పురుషులు దానిదగ్గరకు పరుగెత్తుకుపోతారు. అక్కడ ఏ ముంటుందీ, కాలేకాలే ఇసికా—

మీరా:- నువ్వు గనక వేదాంతం మొదలుపెడితే నేను వెళ్ళిపోతాను—

నళిని:- పోతావా ?—సరేగాని మీరా ! నువ్వెప్పుడన్నా ప్రేమలో పడ్డావా ? ప్రేమ అంటే ఏమిటో చెప్పగలవా ?

మీరా:- ఉహూ, నాకు ఆఫీసు టైమైంది, వెళ్ళుతున్నాను.

(నెళ్ళుతుంది)

నళిని:- మీరా అలా హఠాత్తుగా వెళ్ళిపోయిందెందుకూ ? దానిలో ఏమన్నా మార్పువచ్చిందా ? నిజంగానే ప్రేమలో పడలేదుకదా ? మనిషిని మనిషి ఎందుకు ప్రేమిస్తారో అర్థం కావటంలేదు! మొహంచూసి ప్రేమించటానికి వీలుందా ? మాటలువిని ప్రేమించవచ్చా ? నేను భీమసేనరావుని ప్రేమించలేదు; అయినా మీరా నన్ను మాటిమాటికీ ప్రేమించావంటుంది !

కాని, భీమసేనరావు నన్ను ప్రేమించాడా ? బహుశా ప్రేమించినట్టుగానే వుంది. ఆ రోజున బీచివాడ్డున—ఆయన మొహంచూస్తే నాకే భయం వేసింది ! చాలా.కోపిష్టి అనుకుంటాను—

(అలోచనలో నవ్వుకుంటుంది. భీమసేనరావు వస్తాడు.)

భీమ:- నమస్కారం ఇటుపోతూ, పోతూ ఒకమాటు చూసిపోదా మనుకుని వచ్చాను.

నళిని:- కూచోండి.

భీమ:- కూచోను. నా కింకోచోటికి పోవలసిన పనివుంది. ఆ మనిషి జాదా దొరికేటట్టుంది.

నళిని:- ఏ మవిషి ?

భీమ:- వాడే—మీ బూటు విప్పదియ్యమన్నవాడు. వాడినే వెతుకు తున్నాను. వాడి ముముక్కు బద్దలచెయ్యండి నాకు శాంతిలేదు. వస్తాను, న న నమస్కారం ! మీ మీరుమాత్రం జాగ్రత్తగా వుండండి.

(వెళ్లుతాడు.)

నళిని:- చిత్రమైన చ్యక్తి ! ప్రేమించటమంటే ఇదేనా ?— కాని న త్తివాడే—

మూడో దృశ్యం

(అనంతం ఆసీను. ఒక ఉత్తరం చేతపట్టుకుని వుంటాడు.
వేళ 10 గంటలు)

అనంతం:- ఉహూ.. నాలో దొత్తిగా పాలుమాలిక వచ్చేసింది. ఈ మధ్య మాయసంగతి మరిచేపోయాను. గోపాలయ్యగారు ఉత్తరం రాశారు.. ఏంచేయాలి? తప్పకుండా ఆపిల్లే మాయ; ఇందులో సందేహమేమీలేదు; కాని ఋజువు ఎలాచేయటం? ఆ పిల్ల మీరా స్నేహితురాలేగా. ఆమెని అడిగితే ఆపిల్ల కాలిని పట్టుమచ్చున్నదా అని? ఉహూ.....అలా అడిగితే ఒక చిక్కువుంది. మీరా సందేహించవచ్చు. నాకా పిల్లమీద..... మరి ఎట్లా? ఏదోవిధంగా ఆ పిల్లజాడా తీయాలి. (తలకు వేళ్ళుపోనిచ్చి) ఏంచేయాలి? ఏదోవిధంగా మిస్ మీరానించే కొంత భోగట్టా రాబట్టాలి. కాని ఆమె ఇంకా రాలేదే! (గడియారం చూసి) పదిదాటి అయిదు నిమిషాలయింది. నిన్నకూడా రెండు నిమిషాలు లేటు! ఇది చాలా ఘోరం— లేటు ఎందుకుకావాలి నిజానికి? ఏమాత్రం డిసిప్లీను....

(మీరా వస్తుంది)

మీరా:- (నవ్వుతూ) నమస్కారం.

అనంతం:- (గంభీరంగా) నమస్కారం. ఐదునిమిషాలు లేటు.

మీరా:- (తన గడియారం చూసుకుని) ఉహూ.. ఇంకా మూడునిమిషాలు ముందుగానే వచ్చాను. మీ గడియారం పాస్టు.

అనంతం:- అసంభవం! ఏదీ మీ గడియారం?

మీరా:- (దగ్గిరికిపోయి) చూడండి.

(చూపిన చెయ్యిపట్టుకుని అనంతం కాసేపు అలాగే వెదలకుండా చూస్తాడు. ఆ తర్వాత చెయ్యిఎత్తి చెవిదగ్గర పెట్టుకుంటాడు.)

అనంతం:- అరే! మీ గడియారం నడుస్తున్నదే!

మీరా:- చెయ్యి వదలండి.

అనంతం:- (నెయ్యివదిలి) ఓ....మీచెయ్యి పట్టుకున్నసంగతే నాకు జ్ఞాపకంలేదు. నేను ఏదో ఆలోచిస్తున్నాను.

మీరా:- (తనచోటికి పోయి టైపు గ్రేటరు తీస్తూ) మీరెప్పుడూ ఆలోచిస్తూ వుంటారు. అంత ఆలోచన మంచిదికాదు.

అనంతం:- ఆలోచించక మార్గంలేదు ! డిటెక్టివులు ఎల్లప్పుడూ ఆలోచించవలసిందే.

(మీరా పని ప్రారంభిస్తుంది. అనంతం ముగ్ధుడై అటే చూస్తూ న్నండిపోతాడు. గెండునిమిషాలు గడిచింది.)

అనంతం:- మిస్ మీరా !

మీరా:- (తలఎత్తి) ఏమండీ ?

అనంతం:- ఏమిటి నువ్వు టైపుచేసేది ?

మీరా:- 'సినిమా చోరీ' కేసు తయారుచేస్తున్నాను.

అనంతం:- ఏ సినిమా చోరీ ?

మీరా:-అదేనండీ! రామశాస్త్రి అనేఆయన సినిమా టికెట్టు కొంటుంటే ఆయన జేబులో పర్సు పోలా ! తొమ్మిదణాల ముక్కానీ—ఆ కేసే.

అనంతం:- ఓ, జ్ఞాపకంవచ్చింది.

(మీరా మళ్ళీ టైపు మొదలు పెడుతుంది.)

అనంతం:- మిస్ మీరా !

మీరా:- ఏమండీ !

అనంతం:- నా బ్లూ పెన్సిలు ఎక్కడ పోయిందీ !....చూస్తే ఇక్కడ ఆఫీసు సంగతి ఎవ్వరూ పట్టించుకునేటట్టు లేదు.

మీరా:- (లేచిపోయి) అదుగో మీ ఎదురుగానే ఉంది !

అనంతం:- ఓ—(పెన్సిలు తీసుకుని) ఆరే ఇదేనే బ్లూపెన్సిల్ ! ఎంత పొరపాటో చూడండి ! చూపు వేరేవేపు ఉంటుంటూలాన కనపడనే లేదు.

మీరా:- పెన్సిలు కావలసినప్పుడు బేబిలుమీద చూస్తే కనపడుతుంది ! సరే, మీరెక్కడ చూస్తున్నారు, మిద్దెవేపా ?

అనంతం:- ఉహు.. పరధ్యానంగా మీ టైపురై టరువంక చూస్తున్నాను,
(మీరా గంభీరముఖం పెట్టుకుని వెళ్ళి టైపురై టరుముందు కూచుంటుంది, కొన్ని క్షణాలు గడుస్తే..)

అనంతం:-మిస్ మీరా :

మీరా:- మళ్ళీ ఏమొచ్చిందండీ ? నన్నేం పనిచేసుకోనివ్వరా ?

అనంతం:-ఎంత చిత్రం!..మీపని మీరు చేసుకోండి..నాకొక సందేహం కలిగింది. అందుకని....

మీరా:- ఏమిటా సందేహం ?

అనంతం:- సరేగాని, ఆవేళ బీచీతో మీవెంట ఒక అమ్మాయి ఉందేనే ఆమె పేరేమిటి ?

మీరా:- నశిని.

అనంతం:- నశినా ? మాయకాదూ ?

మీరా:- (ఆశ్చర్యంతో)మాయ ఎందు కవుతుందీ ?

అనంతం:- అదికాదు—ఆమె సరిగ్గా లక్ష్మీవిగ్రహంలా ఉంటేనూ, మాయ అయి ఉంటుందేమోనని అనుకున్నాను :—ఆమె మీకు చాలాదగ్గరి స్నేహితురాలు కాదూ ?

మీరా:- (పొడి గొంతుతో) ఎందుకో చెప్పండి ముందూ ?

అనంతం:- ఊరకనే, తెలుసుకుందామని అడిగాను.

మీరా:-ఓ, నేనింకా లక్ష్మీ విగ్రహంలాంటి ఆమెఆకారం చూసి మీరు మరచిపోలేకుండా ఉన్నారేమోననుకున్నాను.

అనంతం:-ఎట్లా నేను చెప్పేదీ! నేనందుకోసం అడగలేదు మిస్ మీరా!

(మీరా నడిగా టైపు చేస్తుంటుంది.)

అనంతం:- (కొంచెం ఉండి) మిస్ మీరా !

(మీరా లేచివచ్చి అనంతం ఎదురుగా కూచుంటుంది.)

మీరా:- ఇక చెప్పండి. మీరు వేయదలుచుకున్న ప్రశ్నలన్నీ ఒక్క మాటే కానివ్వండి.

అనంతం:- మీతో పరిచయమై ఎన్నాళ్ళయి ఉంటుందా అని నేను అలోచిస్తున్నాను.

మీరా:- (వేళ్ళు లెక్కిపెట్టి) సరిగ్గా నెలా మూడు రోజులు.

అనంతం:- ఓ, అలాగా! సరిగ్గా జ్ఞాపకంచేశారు. నేను జీతంసంగతే మరిచిపోయాను. (గ్రూయరులోంచి నోట్లుతీసి) తీసుకోండి.

మీరా:- ఇప్పుడు ఉంచండి. వెళ్ళేప్పుడు తీసుకుపోతాను.

అనంతం:- ఉహూ.. ఇప్పుడే తీసుకు ఉంచుకోండి. నాకు చాలా మతి మరుపు. బహుశా వెళ్ళేప్పుడు జ్ఞాపకం ఉండకపోవచ్చు.

మీరా:- ఐతే ఇవ్వండి. (నోట్లుతీసుకుని) ఇదేమిటి? ఎంత ఇచ్చారు?

అనంతం:- మూడొందలు.

మీరా:- మూడువందలా! ఎందుకూ? నాజీతం అరవై యేగా?

అనంతం:- ఎవరు చెప్పిందీ, అరవై అనీ? ఆసంధవం!

మీరా:- మీరు ప్రకటనలో అరవై అనే వేస్తీరిగా!

అనంతం:- అది అచ్చుపొరపాటు. పేపర్లు ఎలాంటి తప్పులు వేస్తయ్యో మీకు తెలుసా?

మీరా:- నో, మిస్టర్ రావ్! నేను అరవైకంటే ఎక్కువ తీసుకోలేను.

అనంతం:- ఏమిటీ ఉపద్రవం! నేను అచ్చుతప్పని చెప్పుతుంటినిగా.

మీరా:- ఎందుకు చెప్పుతారు అబద్ధాలూ? అచ్చుతప్పుకాదు. అరవై రూపాయలకంటే ఒక్కదమ్మిడీ ఎక్కువ తీసుకుంటే నాకు మనశ్శాంతి ఉండదు. ఇదుగో మీడబ్బు మీరు తీసుకోండి.

(కొన్ని నోట్లు తిరిగి ఇస్తుంది.)

అనంతం:- అయితే తీసుకోరన్నమాట?

మీరా:- ఉహూ..

అనంతం:- తీసుకోరూ?

మీరా:- ఉహూ..

అనంతం:- సరే, మీ ఇష్టమొచ్చినట్టు చెయ్యండి. నా ఆఫీసులో నామాట వినరన్నమాట. సరే, అదే మీకు ధర్మమైతే అట్లాగే కానివ్వండి.

(ఉదాసీనంగా కాళ్లుఎత్తి టేబిలుమీద పెడతాడు. మీరా తనచోట్లోకి పోయి పని చేసుకోవటం మొదలుపెడుతుంది)

అనంతం:- (పైవంక చూస్తూ) మగవాడిచేతిలో డబ్బువుంటే నానా దుర్బుద్ధులూ పుడతే. బహుశా ఒకనాడు తాగాలనికూడా కలగవచ్చు! గుర్రపు పందేలకుకూడా పోవచ్చు. ఇలాంటివి చేయకుండా చూడటానికి నాకు ఒక్క స్నేహితుడుకూడా లేడు.

మీరా:- (నీరుతిరిగిన కళ్ళతో) మిస్టర్ రావ్! నన్ను క్షమించండి. మీరు అలా మాట్లాడటం బాగాలేదు. మీ దగ్గర అరవై రూపాయలకు ఎక్కువ తీసుకోవటం, నా ఆత్మగౌరవానికి భంగం.

అనంతం:- అయితే అలాచేయమని ఎవరన్నారు? మీ ఆత్మగౌరవానికి భంగమొచ్చే పని నేనుమాత్రం ఎందుకు చేయమంటాను?

(గంభీరముఖంతో ఉదాసీనంగా లోపలికిపోతాడు)

మీరా:- ఆయన మనసులో ఉద్దేశమేమిటో నాకేమీ అర్థంకాలేదు. కాసేపు నవ్వుతూమాట్లాడతాడు. మళ్ళీ అంతలోనే కోపం తెచ్చుకుంటాడు! మగవాళ్ళమనసు తెలుసుకోవటం చాలా కష్టం!....కాని నళినిని గురించి ఆయన కంత కుతూహలమెందుకూ? సరిగ్గా అరనిమిషంకూడా చూడలేదే ఆవాళ. ఇంకా మరిచిపోలేకుండా వున్నాడు? మరిచిపోలేకపోలేమాత్రం మనకొచ్చే దండగ ఏమున్నదీ? అయినా, ఈయన హిందువు, నళిని బ్రహ్మసమాజం—వీళ్ళిద్దరికీ ఎలా కుదురుతుందీ? పోనీ మనకెందు కొచ్చిన గొడవ ఇది, నాపని నేను చేసుకుపోతాను. నాకు రావలసిన దాని కంటే దమ్మిడికూడా ఎక్కువ తీసుకోను. ఆయన భాగ్యవంతుడైతే కావచ్చు. సర్దాకు డిబెక్టివు గిరీ తీసుకుంటే తీసుకోవచ్చు—అంత డబ్బు ఎక్కువవుంటే ఇతర్లకు పంచిపెట్టుకోనీ; నేనుమాత్రం తీసుకోను.

(మీరా పని మొదలుపెడుతుంది. అనంతం మెల్లగావచ్చి వెనక నుంచుంటాడు)

అనంతం:- మిస్ మీరా :

మీరా:- ఏమండీ ?

అనంతం:- నన్ను క్షమించు. నీకు డబ్బు ఎక్కువ ఇవ్వబోవటం నాదే తప్పు.

మీరా:- ఉహూఁ. ఇందులో తప్పేముందీ? మీరు సదుద్దేశంతోటే ఇవ్వబోయారు.

అనంతం:- (మీరా భుజంమీద చెయ్యివేసి) చెప్పండి. నన్ను క్షమించారా ?

మీరా:- (లేచి ఎండగా నుంచుని, వణుకుతున్న గొంతుతో) ఆఁ. క్షమించాను.

అనంతం:- మీకింకా కోపం తగ్గలేదు..

మీరా:- నాకేమీ కోపంలేదు మిస్టర్ రాప్ :

అనంతం:- ఐతే మరెందుకు నవ్వుటంలేదు ?

మీరా:- (మందహాసంచేసి) ఇదిగో నవ్వితినిగా.

అనంతం:- (ఆప్యాయంగా చేతులుచాపి) రండి, స్నేహం చేసు కొందాము—కోపంకాదు.

(ఇట్టే లేకపోయినా మీరా నవ్వుతుంది. ఆ తర్వాత చేతులుచాపి, అనంతం చేతులు పట్టుకుంటుంది)

అనంతం:- రండి—ఇవ్వాలి కొంచెం షికారుకుపోదాము, ఆఫీసులో ఏమీ బాగోలేదు.

మీరా:- ఎక్కడికీ ?

అనంతం:- పీపుల్స్ పార్కుకు. ఆక్కడ బోటుఎక్కి షికారుచేద్దాం.

మీరా:- ఉహూఁ—నాకు చాలా ఆలస్యమవుతుంది.

అనంతం:- ఏమీ ఆలస్యంకాదు. సరిగ్గా నాలుగుగంటలకు మీ ఇంటి దగ్గర వదులుతాను. (మీరా ఇంకా సమ్మతించదు) మీరు రాకపోతే నామీద కోపంగా వున్నారనుకుంటాను.

మీరా:- అయితే పదండీ :

తృ తీ యాం క ము

ఒ క టో దృ శ్యం

(మీరా పడకగది, బుగ్గనిచేయి పెట్టుకుని మంచంమీద కూచునివుంటుంది.
వేళ ఉదయం పది)

మీరా:- ఏంచేసేది ఇప్పుడు? ఆయన మనసులో సంగతేమిటో నా కర్ధంకావటంలేదు—పైగా ఆయన సృష్టంగా చెప్పనూ చెప్పడు. ఈ స్థితిలో నేనెట్లా నడుచుకోవాలి?....అసలీ నౌకరీ ఎందుకు చేయబోయా నంట! మరి వదిలేదా?....ఉహూ, అది కుదరదు, అలాగైతే అమ్మకు విశ్రాంతి ఎట్లా చిక్కుతుంది? (నేపథ్యంలో పార్వతమ్మ:- 'మీరా, అన్నంతినవూ?' అని పిలుస్తుంది) చస్తున్నానమ్మా....ఆయనకి కావలసిం దేమిటి? నిజంగా నేనేనా? లేక నళినా? నళిని సంగతి మధ్యమధ్య హఠాత్తుగా అడుగుతూ ఉంటాడు. (పెదవి కొరుక్కుని) ఆయన మన సులో ఏముందో ఆయనకే తెలియాలి - ఇటు నా ప్రాణంమీదికి వచ్చింది! మరి మనిషికి మనిషికి తేడాలేదంటారు కదా, బ్రాహ్మ మతస్తులకీ, హిందువులకీ-? ఉహూ, నేను మనసును గట్టిపరచుకోవాలి! ఎంత చపల చిత్తవృద్ధి నామనసు! ఆయనతో ఇక నవ్వుతూ మాట్లాడకూడదు- ఆఫీసుకు మామూలు గుమస్తాలాగా పోతాను. ఆయనకీ నాకూ ఉన్న సంబంధంకూడా యజమానికీ, గుమస్తాకీ ఉన్న సంబంధమే!

పార్వ:- (వచ్చి) ఏమే నువ్వు ఆఫీసుకు పోవా? పదిగంటలైంది.

మీరా:- (లేచి) ఇదుగో, పోతున్నానమ్మా.

పార్వ:- ఏమే. ఈమధ్యని నువ్వెందు కట్లా ఉంటున్నావు? ముఖం వాడిపోయింది. పనినచ్చలేదా? బాగుండకపోతే నౌకరీ వదిలెయ్యరాదూ!

మీరా:- అదేమిటమ్మా, పనెందుకు బాగాలేదూ;

పార్వతి:- మరి? ఈమధ్యని రోజూ ఆలస్యం చేస్తున్నావు. మీ యజ మాని ఊరుకుంటాడా?

మీరా:- ఊరుకోక !

పార్వతి:- అదేమిటే ! పనిచేస్తే సరిగ్గా చెయ్యి. లేకపోలే మానుకో! రా, రా. అన్నంకూడా ఆరిపోతోంది. పందొమ్మిదేళ్లు పచ్చినై, ఇంకా కుర్రచేష్టలు పోలేదు.

మీరా:- పద, (తల్లి వెళ్లుతుంది) పందొమ్మిదేళ్లు పచ్చినై, ఉహూ, నాకిక కుర్రచేష్టలు పనికిరావు.

రెండు దృశ్యం

(అనంతం ఆసీను)

అనంతం:- గోవింద్, మనం చెన్నపట్నంవచ్చి ఎన్నాళ్ళయింది ?

గోవిందు:- మూడు మాసాలు నిండటానికి ఇంకా రెండురోజులున్నై.

అనంతం:- ఆఁ, ఏమిటీ ? ఇంతవరకు మాయనుగురించిన దోగట్టా ఏమీ తెలియలేదు. ఉహూ—ఇక ఊకుకుని లాభంలేదు, ఏదో ఒకటి చేసి తీరవలసిందే.... మరి కాలిమచ్చ సంగతి తేలేదెట్లా ? ఈరోజుల్లో ఆడ పిల్లలు యీట్లు అసలు విప్పదీయటమేలేదు - ఎంత విషమ సమస్య ! పదిన్నర అయింది, ఇంకా సెక్రటరీ రాలేదు.... అంచేతనే ఏపనీ జరగటం లేదు, మాయజాడ, అంటే నశిని....

(మీరా వస్తుంది)

మీరా:- (పొడిగొంతులో) నమస్కారం. కొంచెం ఆలస్యమయింది, క్షమించండి, రేపటినించి వేళకువస్తాను.

(లెనచోటికపోయి కూచుంటుంది)

అనంతం:- మిస్ మీరా ! ఇవ్వాళ మీ మొహం అలా వాడిపోయిఉన్న దెందుకనీ ?

మీరా:- ఏమీలేదు,

అనంతం:- తప్పకుండా ఏదో ఉండిఉంటుంది. సరే నేను కనిపెడ
తానుచూడు.....మీ స్నేహితురాలు నళినితో తగువువచ్చిందికాదూ?

మీరా:- (తల వేగంగాతిప్పి) ఉహూ..

అనంతం:- మరి ఏంజరిగిందీ?

మీరా:- ఏమీజరగలేదు, మిస్టర్ రావ్, నాపని నన్నుచేసుకోనిన్నండి.

అనంతం:- ఓ, అలాగే. (కాసేపు గదిఅంతా పచారుచేసి) మిస్
మీరా, నేను డిటెక్టివుపని వదిలేస్తున్నాను - నా కిదేమీ బాగోలేదు.

మీరా:- (చకితురాలై, తర్వాత నిరుత్సాహంతో) మంచిది, ఎప్పటి
నించీ?

అనంతం:- ఇంకా రెండు మూడు రోజులుంటుంది ఆఫీసు, ఆతర్వాత
మూసివేస్తాను.

మీరా:- మరీసంగతి నాకు ముందెందుకు చెప్పలేదూ? నేనెక్కడైనా
పనిచూసుకునేదాన్నిగా! న న్ననవసరంగా చిక్కుపెట్టారు.

(మీరాకళ్ళల్లో నీరు తిరుగుతుంది.)

అనంతం:- (మీరా వెనకకుపోయి) మీరా! నేను నిన్ను - నిన్ను
వేరేచోట పనిచేయనివ్వను. నువ్వు నాదగ్గరే—

(వీపుమీద చెయ్యివేస్తాడు)

మీరా:- (మెరుపులాగా లేచి) నావొంటిమీద చెయ్యివెయ్యకండి.

అనంతం:- మీరా! నేను నిన్ను—

మీరా:- చాలించండి! నేను అడదాన్నని గుర్తుపెట్టుకోండి, మీకేం
అధికారముందీ, నన్ను అవమానించటానికీ?

అనంతం:- (ఆశ్చర్యంతో) అవమానమా?

మీరా:- అవమానంకాక మరేమిటి! మీరు లోలోపల ఇంకోమనిషిని-
అబ్బ! ఎంతమోసముంది మీలో? నేను మీదగ్గర పనిచేస్తుంటేమాత్రం-

(ఏడుస్తుంది)

అనంతం:- మీరా ! నేను ప్రమాణంచేసి చెప్పుతున్నాను. నాలో మోసమేమీలేదు.

మీరా:- (ఏడుసూసే) నాదగ్గర అబద్ధాలు చెప్పమాకండి, మిమ్మల్ని నేను బాగా కనుక్కున్నాను. దిక్కులేని అడవాళ్ళని అవమానించటమే మీ స్వభావం. కాని నేను దిక్కులేనిదాన్ని కాను—

అనంతం:- నేనలాంటి వాడినని నీకెవరు చెప్పారు ?

మీరా:- ఒకరు చెప్పాలా ! మీరు నాకుచేసిన అవమానం చాలదూ ? (కళ్లు తుడుచుకుని వాకిటిదగ్గరకు సోతూ) నేను వెళ్లుతున్నాను.

అనంతం:- మీరా ! ఒక్కమాట విను—

మీరా:- ఉహుఁ. నేను ఉండను, ఉండలేను. మీరు నాకోసం రాకండి.

(త్వరగా వెళ్ళిపోతుంది. అనంతం స్తంభించిపోతాడు.)

అనంతం:- ఏమి టీ గొడవ ! నేనెప్పు డవమానించానూ ! (కొంచెం ఆలోచించి) ఓ, అర్థమయింది. ఆ ప్రస్తావన తేవటమే అవమానం ! ఆమె బ్రహ్మ సమాజం, నేను హిందువు !—ఎంత దూరముందీ మా ఇద్దరి మధ్యా ! లోలోపల నేనంటే అసహ్యమన్నమాట - మరి ఈ సంగతే నేను కనిపెట్టలేక పోయానే ! కాని ఆవాళ అందరూ ఒకటేనని అన్నదిగా!— (నీర్లంగా నిట్టూర్చి) పోనీ, ఇంతటితో తేలిపోయింది ! నేనింకా ఏదో గాలి మేడలు కట్టుతున్నాను. ఇక హాయిగా మనడిరు వెళ్ళిపోవచ్చు!— గోవిండ్ !

గోవిందు:- (వచ్చి) చిత్తం విరాజపురం జమీందారుగారు చిటికెల మీన వచ్చేశారు.

అనంతం:- గోపాలయ్యగారా ? - ఆ, రానీ. ఇంకా మాయసంగతి తేలినేలేదు. సరే, ఇవ్వాళ ఏదో ఆఖరి ప్రయత్నంచేసి చెన్నపురి కోచిన్న సలాం పెట్టేస్తాను.

(గోపాలయ్య వస్తాడు.)

అనంతం:- రండి మామయ్యగారూ : (నమస్కరిస్తాడు.)

గోపా:- బాగా ఉన్నావా, నాయనా !

అనంతం:- మీదయవల్ల బాగానే ఉన్నాను. కూచోండి.

గోపా:- (కూచుని) నీ దగ్గరినించి ఏమీ జవాబు లేకపోయేవరకు, మనసాగక వచ్చేశాను.

అనంతం:- మంచిపని చేశారు. ఎక్కడ దిగారూ ?

గోపాల:- ఉడ్లాండ్సులో. ఎప్పుడూ అక్కడే దిగుతాను - ఏమి నాయనా ! ఏమన్నా జాడా తెలిసిందా ?

అనంతం:- తెలిసింది. కాని, ఇప్పుడు ఋజువుపరచుకోవాలి. ఇవ్వాలరాత్రే ఆ పనిచేద్దామని నిశ్చయించుకున్నాను.

గోపా:- తెలిసిందా నిజంగానేనా అనంతం! ఎక్కడఉందీ, ఎలాఉందీ?

అనంతం:- బాగానేఉంది. మీరేమీ అదుర్దాపడకండి, (గోపాలయ్య ముక్కుచీగుకుంటాడు.) మామయ్యగారూ, ఇవ్వాలరాత్రి పదిన్నరకు మీరు రండి - మీకు మాయను గురించిన భోగట్టాఅంతా చెప్పతాను. ఇప్పుడు మాత్రం మీరుకాస్తై దయదలిచి నన్ను ఆలోచించుకోనివ్వండి.

గోపా:- అలాగేనాయనా ! నేను పదిన్నరకేవస్తాను.

(గోపాలయ్య లేచి వణుకుతూ ఉంటాడు. అనంతం ఆయన్ని పట్టుకుని వాకిలిబయటకు పంపుతాడు.)

అనంతం:- ముసలాయన చాలా దిగులుపడిపోయాడు. (జుట్టులోకి వేళ్ళుపోనిచ్చి) ఏమిచేసేది, నాతలకాయ ! ఆలోచనకూడా పోవటంలేదు. ఇదే డిబెక్టివ్ అనంతం కడసారి Exploit ! ఇవ్వాలరాత్రి నళిని నిద్ర పోయేటప్పుడు, కాలుచూడాలి. మచ్చుఉన్నదా, సరే ! లేకపోతే గోపాలయ్యకు నావల్ల కాలేదని చెప్పేస్తాను. అంతే - ఆ తర్వాత ఎటోజండా ఎత్తేస్తాను - ఈ ప్రపంచమంటే నాకు బొత్తిగాఇష్టంకూడా పోతోంది....

మూ డో దృ శ్యం

(మీరా ఇంటిపక్కన గల్లీ. జనం ఎవరూలేరు. రాత్రి తొమ్మిది అయిఉంటుంది. ఇంట్లోనించి పాట వినపడతూ ఉంటుంది. భీమ సేనరావు గల్లీ కీనీడను నుంచునిఉంటాడు. పాట ఆగిపోతుంది - అనంతం జేబుల్లో చేతులు పెట్టుకుని నిర్భయంగా ప్రవేశిస్తాడు. వాకిట్లోంచి వచ్చే వెలుతురు పోతుంది.)

అనంతం:- బహుశా వాకిలి తెరిచే ఉంటుంది. (నాలుగుదిక్కులా చూచి) రోడ్డు మీద కూడా ఎవరూ లేరు - ఇదేమిటి ?

(భీమసేనరావు నీడనించి బయటికివస్తాడు.)

భీమ:- నువ్వా డి డి డి డి డెక్టివ్స్ కదూ! (దగ్గరికివచ్చి) ఏమోయ్
డి డి డి డెక్టివ్! ఏం పనిమీదవచ్చావు ఇంతరాత్రిపూట?

అనంతం:- ఎందుకొస్తే నీకెందుకూ ?

(మెల్లగా వేళ్ళిపోతాడు).

భీమ:- (సందేహిస్తూ చూసి) అ అ అనుమానంగా ఉంది - పె పె పె
పేద అనుమానంగా ఉంది! సరే చూస్తాను - ఈ సందర్భానాకర్ని ఒక
పట్టు పట్టిచూస్తే ?

(త్యరగా శ్లోకాదుః.)

ಕುಪ್ಪಳಿ ಜಿಲ್ಲಾ ಪಂಚಾಯತ್

నాలుగో దృశ్యం

(రాత్రి. మీరా పడకగది. మీరా పిచ్చివానిలాగా పడకమీద కూచుని ఉంటుంది. ఆమెచేతిలో పెళ్ళిసర్టిఫికేట్టు.)

మీరా:- ఏమిటి ఈ రహస్యం? దీనిప్రకారం చూస్తే అమ్మా, నాయనా పెళ్ళిఅయింది 17 జనవరి 1929. అంటే పనిహేదేళ్ళ క్రిందట. మరి నా వయసు 19. 'ఇదెలా సంభవం? సర్టిఫికేట్టు అబద్ధంకాదు - చాలా జాగ్రత్తగాకూడా దాచారు. అబ్బ - నాకు ఆలోచనకూడా పోకుండాఉంది. అయితే నేను—ఓ, థగవాన్! నా కెంత తలవంపుతెచ్చావు! ఇక నేను భరించలేను. ప్రపంచమంతా నన్ను హీనంగా చూస్తారు! నా తల్లి తండ్రీ నా పుట్టుకతోపే నాకు కళంకం అపాదించారు! నేనిప్పు డేమిచేసేదీ? ఎక్కడకు పోయేదీ?

(నెత్తిమీద చేతులు పెట్టుకు అలానే కూచుంటుంది. తెరిచిన తలుపు నించి అనంతం చప్పుడు చేయకుండా ప్రవేశిస్తాడు.)

మీరా:- (తలయెత్తి భయంతో) ఇదేమిటి! ఎవరు మీరా?

అనంతం:- ఆ! నువ్వా మీరా? నేనింకా....

మీరా:- మీరా! ఈవేళప్పుడు నాగది కెందుకు వచ్చారా?

అనంతం:- పొరపాటుపడి.... నేను నళినిగది అనుకున్నాను.

మీరా: నళినిగది అనుకుని నాగదిలోకి వచ్చారా? (విస్తుపోయి చూస్తూ) దానిగదిలో మీ కేంపనీ?

(అనంతం మాట్లాడడు.)

మీరా:- ఊ, తెలిసింది. దాన్ని మీరు ప్రేమిస్తున్నారన్నమాట!

అనంతం:- (న్యాయపాటుతో) మీరా! నువ్వు తప్పర్థం చేసుకుంటున్నావు—నేను పనుండి—

మీరా:- నా దగ్గర అబద్ధాలు చెప్పకండి - మీరు నళినిని ప్రేమిస్తున్నారు.

(హఠాత్తుగా ముఖం దిండులోదోపి వెక్కుతుంది.)

అనంతం:- (మంచం దగ్గర మోకాళ్ళమీద కూచుని) మీరా : నాపన స్వాక్షిగా నేను నళినిని ప్రేమించటం లేదు.

మీరా:- తప్పకుండా ప్రేమిస్తున్నారు.

అనంతం:- లేదు, మీరా : నేను నిన్నే ప్రేమిస్తున్నాను.

మీరా:- మరి ఇంతరాత్రివేళ నళినికోసం వచ్చింది ఎందుకూ ?

అనంతం:- అదా ! చెప్పుతాను విను. మా ఊరిదగ్గర ఒక జమీందారున్నాడు, ఆయనకూతురు మాయ అనేపిల్లని చిన్నప్పుడు దొంగలు ఎత్తుకుపోయారు. ఆ పిల్లను వెతకటానికి నేనువచ్చాను. మీ స్నేహితురాలు నళినినిచూస్తే నాకు ఆపిల్లే మాయ అయిఉండాలని సందేహం కలిగింది.

మీరా:- ఎందుకు అనవసరంగా కథలల్లుతాడూ ?

అనంతం:- కథలల్లటంలేదు. నేనిది నిజమని ప్రమాణంచేసి చెప్పుతాను. మాయతండ్రి గోపాలయ్య వచ్చాడు—

మీరా:- (హఠాత్తుగా లేచి) ఊరుకోండి ! ఎవరో ఇటువస్తున్నారు ! బహుశా మా అమ్మో, నాయనో అనుకుంటాను. వారొచ్చి మిమ్మల్ని ఈ గదిలోచూస్తే ఏమనుకుంటారు ?

అనంతం:- అయితే పోతున్నాను. కాని, మీరా : నేను నిన్నుతప్ప మరెవ్వరినీ ప్రేమించటంలేదని - (మీరానోటిమీద వేలుపెట్టుకుంటుంది) అయితే పోతున్నాను. రేపు నీకోసం కాచుకునిఉంటాను. తప్పకుండారా.

(కీటికీగుండా వెళ్ళిపోతాడు)

మీరా:- నిజమూ అబద్ధమూ రెండూ కలిసిపోయినై. ఏది నమ్మేదీ ? (కిందపడిఉన్న సర్టిఫికేట్ తీసి) కాని ఇది నమ్మకపోవటానికి ఏమీ ఆక్షేపణ లేదుగా !

(తల్లి వస్తుంది)

పార్వ:- ఏమే నీ గదిలోఎవరిగాంతో వినిపించినట్టుగాఉంది. ఎవరా మనిషి ?ఏమిటే నీ చేతులోదీ ?

మీరా:- అమ్మా ! నాయన ఏడీ ?

(తండ్రి వస్తాడు)

అడుగో !.... ఏమమ్మా ! నాకు పందొమ్మిదోయేడుకాదా ?

పార్వ:- ఆఁ. ఎందుకలా అడుగుతావా ?

మీరా:- (స్ట్రీ ఫి కేజ్ ఇచ్చి) మరి దీని అర్థమేమిటి ?

(తండ్రి అలా నే కూలబడతాడు. తల్లి కొయ్యలాగా నిలబడిపోతుంది.)

మీరా:- నన్నా ! దీని అర్థమేమిటి ? అయితే నేను—?

తల్లి:- ఉహూఁ. అదేమీకాదు మీరా !

(భార్య శర్తలు ఒకరి నొకరు చూసుకుంటారు)

మీరా:- మరేమిటి నన్నా ? అయితే నాకంతా వివరంగా చెప్పండి !

తండ్రి:- (భగ్నస్వరంతో) ఎప్పటికై నా సత్యమే జయించింది. మీరా, నువ్వు మా పిల్లవుకావు - దొరికావు.

మీరా:- దొరికానా ? నేను దిక్కులేనిదాన్నా ?

తండ్రి:- ఆఁ. మాకు పిల్లలులేరు. మాకుపెళ్లి అయిన రెండు సంవత్సరాలకు దొరికావు — పద్దానుగేళ్ళయింది. అప్పటికి నీకు నాలుగేళ్లు. నువ్వు దొరకగానే మేము విశాఖపట్నం వెళ్ళాము. ఆ తర్వాత—

మీరా:- అమ్మా ! అయితే నువ్వు నా అమ్మవుకావా ! నన్నా ! నువ్వు కూడా నాకేమీకావా ?

పార్వ:- (ఏడుస్తూ మీరాను దగ్గరకు తీసుకుని) మీరా ! నువ్వే మా సర్వస్వం !

తండ్రి:- సొంతపిల్లలు ఇంకెట్లా ఉంటారో మాకు తెలియదు. ఈ పద్దానుగేళ్ళనించీ నువ్వే మా కన్నిటికీ.

మీరా:- అయినా నేను మీకేమీకాను—రక్తసంపర్కం ఏమీలేదు. నేను—ఏకాకిని—ఈ ప్రపంచంలో నా కెవ్వరూలేరు—ఏకాకిని ! దిక్కులేకుండా వదిలేసినదాన్ని ! (కాశేపుస్తబ్ధుగా ఉండి) అమ్మా నేను వెళ్ళుతున్నాను.

పార్వ:- (వ్యాకులపాటుతో) ఎక్కడి కెళ్లుతావే తల్లీ ?

మీరా:- ఒకవ్యక్తి నాకోసం ఎదురుచూస్తూ ఉంటాడు--అతని కన్ని సంగతులూ చెప్పాలి. అతనికి నేను కావాలో అక్కరలేదో తెలియదు-- అయినా అతనికి చెప్పక గత్యంతరంలేదు.

(తొందరగా వెళ్లిపోతుంది.)

పార్వ:- మీరా ! మీరా !! - ఏమండీ మీ రింకా కూచునేఉన్నారేమిటి ?

తండ్రి:- ఏమిచేసేదీ ? నిజం మరుగుపరచి ఆపిల్ల నింతవరకూ కట్టి ఉంచాము-అమరుగు తొలగగానే వెళ్లిపోయింది. (లేచి) ఎవరిదగ్గరికి పోయి ఉంటుంది ?

పార్వ:- నాకేమీ తెలియదు.

(నళినివస్తుంది)

నళిని:- ఏమిటీ గండ్రగోళం ! మీరా ఏదీ ?

పార్వ:- ఎక్కడికో వెళ్లిపోయింది.

నళిని:- వెళ్లిపోయిందా !

పార్వ:- ఆఁ. నీకు తెలుసునా నళినీ. ఎక్కడికి పోయిఉంటుందో? దాన్ని తిరిగి తీసుకురాగలవా ?

నళిని:- (పెదాలు కొరుక్కుని ఆలోచించి) బహుశా తీసుకురాగలను. అది ఎక్కడికి పోయిఉంటుందో నేనూహించాను. నాదగ్గరకూడా దాచింది గాని, నేను గ్రహించేశాను! రండి నాతోపాటు.

అ యి దో దృశ్యం

(అనంతం ఆఫీసు. రాత్రి. అనంతం ఒంటరిగా ఉంటాడు.)

అనంతం:- పదింబావు అయింది; కాసేపట్లో గోపాలయ్యవస్తాడు. గోవింద్ ! గోవింద్ !! (గోవిందురాడు.) మీరా రేపువస్తుందా ? అనవసరంగా నామీద సందేహించింది. నళినిని ప్రేమిస్తున్నానని.... లేకపోతే నిజంగా నామీద అసహ్యమేమీలేదని అనుకుంటాను. గోవింద్ ! గోవింద్ !!.... ఇంతరాత్రిపూట వీడు ఎక్కడికిపోయినట్టు :

(వాకిటిబయట ఆర్తధ్వని)

ఏమిటీశబ్దం ! మీరాగొంతుకాదా ?

(పరుగెత్తుకుపోయి, మళ్ళీ మీరాను చేతులమీద తీసుకునివస్తాడు.)

అనంతం:- మీరా ! ఎట్లాపడిపోయావు ? ఏమి తగిలిందీ కాలికీ ?

మీరా:- చీకట్లో మెల్లైక్కుతూఉంటే కాలు బెసికింది.

అనంతం:- (మీరాను సోఫాలోపండుకోబెట్టి) ఏ కాలూ ?

మీరా:- ఎడమకాలు ?.... నేనీరాత్రి మీకోసం వచ్చాను.

అనంతం:- ఆసంగతి తర్వాతమాట్లాడుకోవచ్చు. ముందు కాలు చూడనివ్వు.

(బూటు విప్పడీయటం మొదలుపెడతాడు)

మీరా:- నా కెవ్వరూలేరు—ఏకాకిని—దిక్కులేనిదాన్ని.

అనంతం:- (బూటువిప్పి పుట్టమచ్చ చూసి ఆశ్చర్యంతో) ఆఁ.

మీరా ! నువ్వు మాయవి !

మీరా:- మాయా ?

అనంతం:- (ఉద్రేకంలో అన్నీ మరిచిపోయి) ఆఁ ! ఇదుగో పుట్టు మచ్చ ! నువ్వే మాయవి మీరా ! అంటే మాయా, నువ్వే మీరావి !

మీరా:- మాయ ఎవరూ ?

అనంతం:- నేను చెప్పలే. ఆపిల్లే.... ఆపిల్లను వెతకటానికే నేను

వచ్చాను. అబ్బ! నే నెటువంటి డి టె క్టి వుని? రెండు మాసాలనించి విన్ను చూస్తున్నాను, ప్రేమించాను—నువ్వే మాయవై నసంగతి మాత్రం, కనుక్కోలేక పోయాను?

మీరా:- అయితే మీరు నన్ను వెతకటానికే నన్నమాట రాత్రివచ్చింది?

అనంతం:- ఆఁ. కాలిని ఈపుట్టుమచ్చ చూడను.

మీరా:- (సిగ్గుతో) నేననుకున్నానూ, మీరు నశినికోసం—

అనంతం:- ఉహూఁ. కేవలం నే నీపిల్లకోసమే—

(అనంతం మోకాళ్ళమీద కూచుని మీరాని దగ్గరికి లాక్కుంటాడు.)

మీరా:- నేను సరిగ్గా అర్థంచేసుకోలేదు, పొరపడ్డాను క్షమించండి.

(తల అనంతం రొమ్మున ఆనిస్తుంది. గోపాలయ్య వస్తాడు.)

అనంతం:- (హుషారుగా పైకలేచి) మామయ్యగారూ! ఇదుగో మీ కుమార్తె మాయ. ఇదుగో కాలిని పుట్టుమచ్చ!

గోపాల:- (కంపితస్వరంతో) మాయా!

అనంతం:- మీరా! ఈయనే నీ అసలు తండ్రి.

మీరా:- (కళ్లువిప్పకు చూసి) ఉహూఁ. మా అమ్మ ఏదీ? నాన్న ఏదీ? నేను వాళ్ళదగ్గరికి పోతాను.

గోపా:- మాయా! నిన్ను పెంచినవారు—

మీరా:- పెంచటమా! ఉహూఁ. వారే నాఅసలు తల్లి దండ్రులు. ఇవ్వాల నాకు ఏదో పూనింది. అందుకనే వారిని నొప్పించి ఇక్కడికి వచ్చాను. (అనంతంతో) నన్ను వారి దగ్గరికి తీసుకుపోండి.

(నశిని, పార్వతమ్మ వస్తారు.)

అనంతం:- తీసుకుపోవలసిన అవుసరంలేదు. వారేవచ్చారు. నశిని కూడా వచ్చిందిలాగా ఉందే!

పార్వ:- మీరా!

(పార్వతమ్మ పరుగుతుకుపోయి మీరాని కావాలించుకుంటుంది.

రామయ్య మీరాతల నిమిరుతూఉంటాడు. నశిని చేతులుకట్టుకు

కూచుంటుంది. గోపాలయ్య కన్నీరుకారుస్తూ ఇదంతాచూస్తూ నుంచుంటాడు.)

అనంతం:- ఇదిగో ఈమాటు వీరిని మీకు పరిచయంచేస్తాను. వీరు గోపాలయ్యగారు, విరాజపురం జమీందారు - మాయ అంటే మీరా తండ్రి గారు.

(పార్వతమ్మ భయంతో చూస్తుంది. రామయ్య నమస్కరిస్తాడు.)

రామయ్య:- (మాట స్వాధీనంలోకి తెచ్చుకుని) గోపాలయ్యగారూ, అమ్మాయి మీదే, కాని—

గోపా:- (తల అడ్డంగాతిప్పి) ఉహు.. అమ్మాయి నాదికాదు—మీదే. మేము కన్న తల్లి తండ్రులం మాత్రమే - నిజానికి పెంచిందీ, పెద్దదాన్నిచేసిందీ మీరు. ఆపిల్లి ఎవ్వరిచేరనోపడి ఏఅవస్తలోనోపడకుండా మీరు రక్షించారు, పోషించారు. ఈనాడు నేనువచ్చి తండ్రిననే అధికారంతో ఆపిల్లను మీ అండనించి లాక్కుపోతే భగవంతుడుకూడా సహించడు. అమ్మాయిని మీదగ్గరేఉంచుకోండి. అయితే....అయితే రోజూ ఒక్కమాటువచ్చి మేము చూసిపోవటానికి, మాట్లాడిపోటానికి అనుమతివ్వండి. చాలు—మాకికేమీ అక్కర్లేదు....

(దుఃఖంతో గొంతుపట్టుకుపోతుంది. రామయ్యను గోపాలయ్య వచ్చిపట్టుకుంటాడు. ఆతర్వాత ఇద్దరూ ఎడంగాపోయి మెల్లగా మాట్లాడుకుంటూ ఉంటారు. పార్వతమ్మకూడా వారిలోపోయి కలుస్తుంది.)

నళిని:- (మెల్లగా) అమ్మాయి రామయ్యగారిదీకాదు, గోపాలయ్యగారిదీకాదు. మీరా! నువ్వెవ్వరిదానివో నాకుతెలుసు.

మీరా:- ఎవ్వరిదాన్నీ?

నళిని:- వారిదానివి! (అనంతాన్ని చూపుతుంది.) ఈయన్నెక్కడో చూసినట్టుగాఉందే! నీ డిటెక్టివు ఫరవాలేదే!

మీరా:- మీ నత్తి ఆయనకంటే బాగున్నాడా?

నళిని:- ఊఁ :

(గోవిందు మెడపట్టుకుని భీమసేనరావు వస్తాడు.)

భీమ:- చి చి చిక్కాడు!—ఇ ఇదేమిటి? మీరంతా ఇక్కడా? న న నళినిదేవికూడా ఉందే! న న సంగతేంటి?

నళిని:- ఇక్కడ వ్యవహారం చాలా గంభీరంలోపడింది.

భీమ:- నాకేమీ అర్థంకావటంలేదు. సరే! మి మి మీరంతా ఉన్నారు, ఒ ఒ ఒకందుకు మంచిదే. మి మి మీ ఎదచే ఈ డి డి డి క్టి వ్ ముక్కు బద్దలుకొడతాను.

నళిని:- ఎందుకూ? ఏంచేశా దాయనా?

భీమ:- ఆవాళ నీబూటు విప్పదీయమంది వీడే! ఇవ్వాళ వీడి నొకరు చేత బయటపెట్టించాను.

(గోవిందును ఊపుతాడు.)

గోవిందు:- (బతిమాలునట్లు) చిత్తం. ఈయన నన్ను ఒకచీకటిగళ్ళి లోకి తీసుకుపోయి గొంతుపిసకటం మొదలుపెట్టాడు. అందుకనే నేను చిటికెలమీద అంతా చెప్పేశాను.

భీమ:- (గోవిందును వదిలి) డి డి డి క్టి వ్! ఇక క క కాచుకో, ఇవ్వాళ నీకు మూడింది.

(చొక్కా చేతులు పైకితీస్తాడు.)

అనంతం:- చూడండి. ఇవ్వాళ నా మనసెంతో ఆనందంగా ఉంది. అంచేతనే నేను మిమ్మల్ని ఏమీచేయదలుచుకోలేదు. కాని, ముందుగానే హెచ్చరిస్తున్నాను. నాకు బాక్సింగ్ కాదు రిజలింగ్ కూడా తెలుసు! నా వొంటిమీద చెయ్యివేశారా, చాలా ప్రమాదంలో పడతారు.

భీమ:- ఛేష్! అదీ చూద్దాము, నీ రిజలింగ్ గొప్పో నా బాక్సింగ్ గొప్పో!

(కలబడటానికి సిద్ధమౌతాడు.)

మీరా:- నెల్లీ ! మీ భీమసేనరావు గనక మా—మా డిపెన్డెన్సీ వంటి మీద చెయ్యివేశాడా, ఇక ఈజన్మలో నీతో మాట్లాడను.

నళిని:- నన్నేం చెయ్యమంటావా ?

మీరా:- నువ్వుపోయి సర్దూ మీ భీమసేనరావుని.

నళిని:- (లేచిపోయి) ఆగండి, మీరు పోట్లాడనక్కర్లేదు.

భీమ:- ఎ ఎ ఎందుకనీ ?

నళిని:- (చేతులుపట్టుకుని) నా ఆజ్ఞ !

భీమ:- (పరవశమై) నీ ఆజ్ఞా ?

నళిని:- ఆఁ ! ఏం ? నేను మిమ్మల్ని ఆజ్ఞాపించకూడదా ?

భీమ:- ఎ ఎవరన్నారూ, కూడదని ! కాని వాడిముక్కు బద్దలా కొట్టాలి.

నళిని:- ఆక్కర్లేదు ! ఆయన మీరా—(చెవులో చెప్పతుంది.)

భీమ:- ఆఁ. అట్లాగా ?

అనంతం:- భీమసేనరావుగారూ ! నళినిని బూటు విప్పదీయమనటం నాదితప్పని వొప్పుకుంటున్నాను. ఆమె మాయఅని పొరపాటుపడ్డాను.

భీమ:- న న నాకేమీ అర్థంకాలేదు. ఐనా మీరు తప్పును వొప్పు కున్నారు కాబట్టి నాకేమీ కష్టంలేదు.

(ఇద్దరూ కరస్పర్శచేసుకుంటారు.)

గోవిందు:- చిటికెలో మీరు స్నేహంచేసుకున్నారు. మధ్యను నేనే గొంతునలిగి చచ్చింది.

అనంతం:- (మీరా పక్కనుకూచుని) ఈరాత్రి చాలా అద్భుతమైంది అరేబియన్ నైట్స్ కథలాగాఉంది.

నళిని:- మీరా ! నువ్వేదన్నా పాటపాడవే ! ఇంత చక్కటిరాత్రికి, అంత చక్కటిగీతం పాడినప్పుడే రమ్యంగాఉంటుంది.

మీరా:- నావల్ల కాదే, కాలు బెణ్ణికింది, అంతకంటే నువ్వుపాడరాదూ,
నీపాట అంటే భీమసేనరావుగారికి భలేయిష్టం !

భీమ:- అ అంటే ?

(నళినివేలు అతని పెదాలమీద పెట్టి ఆపుతుంది. తర్వాతపాట.)

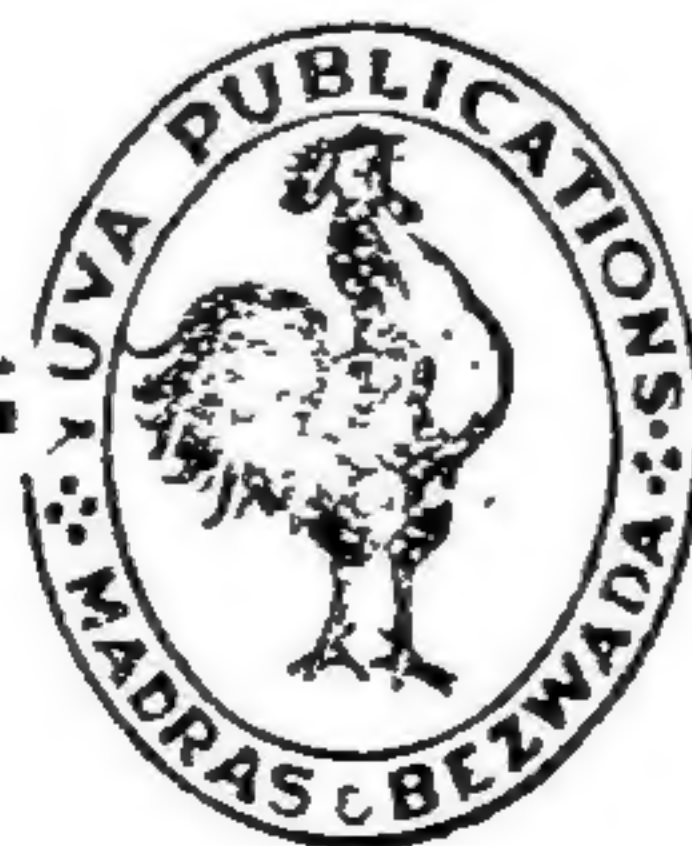
నటించదగిన నాటకాలు

ఉవరనిమిత్తం	మైత్రా	1- 0-0
ప్రణయరోగులు	షెరిడాన్	1- 0-0
విశ్వం పెళ్లి	యజ్ఞన్నశాస్త్రి	0-12-0
కల్యాణి	,,	0-12-0
జ్యోతిర్మయి	అ. వెంకటనరుసు	1- 0-0
డిచెక్టివు	శరదీందు బెనర్జీ	0-12-0
చిత్రాంగి	చలం	1- 8-0
త్యాగం	,,	1- 8-0
పంగమ్మ	,,	1- 0-0
జయదేవ	,,	1- 0-0
శశాంక	,,	1- 0-0
సావిత్రి	,,	0-12-0
నాటికాగుచ్ఛము	(నాటికలు)	1- 4-0
సత్యం శివం సుందరం	,,	1- 4-0

యు వ బు క్స్ డి హో

మ ద్రా సు

బె జ వా డ

ఈస్ట్ లిన్	(విషాదాంత నవల)		2- 0-0
కడపటిమాట	(డిటెక్టివ్ నవల)		0-12-0
మాయమైన మణిహారం	..		0-12-0
తప్పిపోయిన పెళ్ళికూతురు			0-12-0
తగినకాస్తీ			0-12-0
చచ్చిపోయిన మనిషి	[పా. ప] (నవల)		0-12-0
కదంబం	[నాల్గ]		0-12-0
పొగడదండ	[కా. పద్మావతి]	కథలు	0-12-0
రూం టు రెట్	[సి. టా. కాత్రి]	..	0-12-0
నిపాయికథలు	[శిష్ట్లా]	..	0-12-0
మూగజీవాలు	[గోఖలే]	..	1- 4-0
రాజు-మంత్రి	[యం. యన్. మూర్తి]	..	0-12-0
చుక్కలు గీతలు		..	1- 0-0
హార్ మోనెస్			1- 0-0
మాలోమేము	[కా. కృష్ణమూర్తి]	..	1- 0-0
పలితకేశము	[దువ్వూరి]	కావ్యం	1- 0-0
స్వప్నవాసవదత్తము	[కాటూరి]	నాటకం	0-12-0
నెలపు	[కప్పగంతుల]		1- 0-0
ఋణవిముక్తి	..		1- 0-0
గర్వభంగం	(ధనికొండ)	[కథలసంపుటి]	1- 0-0
ప్రియురాలు	1- 0-0
సంజీవి	..	[కథలసంపుటి]	1- 0-0
పవిత్రులు	..	[దృశ్య నాటిక]	1- 4-0

మనసు ఫౌండేషన్
పుస్తకాల పరిశీలనాపట్టిక

పుస్తకం సంఖ్య	TPLA109B196
పుస్తకం పేరు	శివశక్తి
తారీఖు	26/10/24
ముందు లెక్క	NO
వెనుక లెక్క	NO
మొత్తం పేజీలు	65
పెద్ద పైకా పేజీలు	NO
ఖాళీ పేజీలు	NO
లేని పేజీలు	NO
కయారు చేపెనది	Ashaya
పేజీలు విడదీసినది	Harshini
హ్యాన్ చేపెనది	Haselena
పరిక్ష చేపెనది	PRAGATHI
పేజీలు పరిచూసినది	
లైండింగు చేపెనది	
ప్యాకింగు చేపెనది	
హ్యాన్ చెయ్యబడినది	
కప్పులు	NO
పరిస్థితి	Good